

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

Газета Вищої Духовної Семінарії Святого Духа

№ 4 / червень - серпень 2009

Ти є священник
навіки...

Літо з БОГОМ: «ТАК» ЧИ «НІ»?

кл. ОЛЕГ
ЖАРУК

ГОЛОВНИЙ
РЕДАКТОР

відпочинку були на недільній Службі Божій, ніяковіють, з радісної розповіді все переростає в сумне знизування плечима. Тому, мабуть, варто відразу визначитися: відпочиватиму з Богом чи без Нього? Ми, християни, повинні бути апостолами в сучасному світі, який так часто відкидає Бога. Якщо не ми – хто ж тоді? Бути свідком Христа – це обов'язок, яким ми не повинні нехтувати, а навпаки – прийняти і не боятися визнати: Я ВІРЮ В БОГА! А тому просто необхідно всюди це підтверджувати своїм життям. Інакше відпочиватимемо... від Бога... А Він же - Володар також відпочинку і просто хоче скрізь перебувати разом з нами...

Літо... Мабуть, у кожного це слово асоціюється з відпочинком. Але часто трапляється так, що у цей відпочинковий час ми забуваємо про Бога. Часто, цікавлячись у своїх знайомих на початку вересня, де вони відпочивали влітку, отримую безліч відповідей: у Карпатах, на морі в Одесі чи в Криму, хтось встиг побувати у столиці, хтось у селі в бабусі... Цей перелік можна ще довго продовжувати. А коли запитаєш, чи під час

Слава Ісусу Христу! Прагнемо повідомити Вас, дорогі читачі, що цей номер – ювілейний. Саме так – ювілейний! Рівно рік тому, 20 червня 2008 року, вийшов перший номер відновленої семінарійної газети «Голос семінарії». Рік – це небагато, але є чому радіти. Газета розповідає, насамперед, про будні та свята нашого семінарійного життя, однак ми плануємо дещо розширити її змістовий діапазон. Тому хотілося б почути ваші думки, зауваження, пропозиції, побажання, запитання. Приймімо їх з радістю. Тож з нетерпінням чекаємо Ваших листів.

Прагнемо подякувати усім, хто спричинився до видання цього номеру «Голос семінарії», а особливо нашим семінарійним компютеризам - кл. Мазуру Віктору та кл. Овчаруку Олексію. Нехай добрий Бог благословить Вас на щодень.

Головний редактор:
кл. Жарук Олег

Редакція:
кл. Кримський Ростислав,
кл. Ленчук Сергій,
кл. Росочинський Ярослав,
кл. Бурмістров Олександр,
кл. Грабовський Ростислав,
кл. Пухальський Олександр,
кл. Пистогов Олексій.

Літературний редактор:
с. Устина Лисенко OSB

Комп'ютерна верстка:
кл. Жарук Олег

Церковний консультант:
о. В'ячеслав Грумницький

Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванагса 14
м. Городок
Хмельницької обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел/факс: (03851) 3-14-84

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються.

При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

Тираж: 2000 примірників

РОЗДУМИ ПРО МОЛИТВУ

с. 15

Молитва - це розмова з Богом

СТОРИНКА МІНІСТРАНТА

с. 16

Міністрант - це той, хто служить

МІЖ ІНШИМ

с. 18

Роздуми про святість

ЛІТУРГІЙНИЙ РІК

с. 20

Павло - апостол поган 29 червня відбудеться закінчення Року Святого Павла. Ким був цей апостол і що особливого він в житті Вселенської Церкви?

AD MAIOREM DEI GLORIAM

с. 32

“З цим гуртом хоч зараз на край світу!”

МОЄ ПОКЛИКАННЯ

с. 34

Хочу бути священиком! Перш ніж стати священиком, потрібно відчутися голосом Бога, щоб відповісти Йому “ТАК”.

ВАЖЛИВА ПОДІЯ

Ви - світло світу.
Ви - сіль землі
Свячення пресвітерату і дияконату у Кам'янці-Подільському

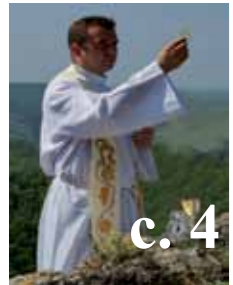

с. 2

ТИ Є СВЯЩЕНИК НАВІКИ

Священик - alter Christus

19 червня в Церкві розпочинається Рік Священства

с. 4

СЛОВО АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ

Святий Йоан Марія Віаней - взірць для священиків

с. 6

ВІРЮЮ В СВЯТОГО ДУХА...

Почуття і Святий Дух
Дія Святого Духа є тією рушійною силою, котра змінює нас і одночасно наше емоційне життя

с. 8

ДОРОГА ДОСКОНАЛОСТІ

Мати, яку звали... ТЕРЕЗА
Вона була надзвичайною. Приклад її життя просто вражає, і тому ще більше побужує до наслідування

с. 10

РОЗМОВА З...

Бути добрим пастирем - означає бути пастирем, який навчає прикладом власного життя

с. 13

НЕОПРЕСВІТЕРИ 2009

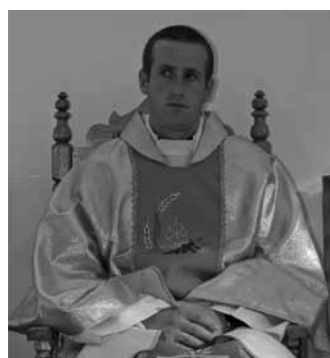
о. ФЛІК ДЕНИС

ПАРАФІЯ: СВ.ОЛЕКСІЯ
М. ЖМЕРИНКА

о. СЧАСТЛИВЦЕВ АНДРІЙ

ПАРАФІЯ: ПРЕСВЯТОЇ ТРИЦІ
М. БРАЇЛІВ

о. ШЕНДЕРА ПАВЛО

ПАРАФІЯ: СВ.ВОЙЦЕХА
С. ГВАРДІЙСЬКЕ

Ви - СІЛЬ ЗЕМЛІ

Ви - СВІТЛО СВІТУ

(Мт 5, 13.14)

**к.л. МИРОСЛАВ
МАТВІЙЧУК**

I КУРС

Уже традиційно урочистість відбувалася у серці нашої дієцезії, в катедрі святих апостолів Петра і Павла у Кам'янці-Подільському. Відправляв Святу Літургію Його Преосвященство єпископ Леон Дубравський

спільно з отцями-вихователями і професорами Вищої Духовної Семінарії та священиками нашої дієцезії. Ми стали свідками обряду уділення Таїнства рукоположення новим дияконам та священикам, який розпочався зі слів «ось я» на знак виявлення ними своєї волі та згоди перед прийняттям свячень, і завершився накладанням рук єпископа, через які на них зійшла благо-

День 23-го травня приніс велику радість для всієї Христової Церкви: під час урочистої Святої Літургії ми отримали нових її служителів, священиків і дияконів.

дать Святого Духа. З її допомогою нововисвячені священики пізніше вперше у житті відправляли Таїнство Пресвятої Євхаристії спільно з єпископом Леоном. Потім лунали слова подяки. Нововисвячені пастирі дякували передусім Богу за дар такої великої благодаті, яку отримали

через благословення єпископа, а також професорам Вищої Духовної Семінарії, і, звичайно ж, батькам, братам-семінаристам, друзям, парафіянам... Далі слово взяли батьки, котрі дякували отцю єпископу Леону за батьківську опіку над їхніми синами та просили, щоб піклувався

Диякони 2009

дк. ВАРФОЛОМЕЄВ ВАДИМ

ПАРАФІЯ: СВ. АРХАНГЕЛА МИХАІЛА
М. ДУНАЇВЦІ.

дк. ПЯСТА ЯРОСЛАВ

ПАРАФІЯ: СВ. АРХАНГЕЛА МИХАІЛА
С. МИХАЙЛІВКА

дк. КУРДІОМОВ РУСЛАН

ПАРАФІЯ: ХРИСТА ЦАРЯ ВСЕСВІТУ
М. ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

дк. СУХАРСЬКИЙ ГАБРИЄЛЬ

ПАРАФІЯ: СВ. СТАНІСЛАВА
ЄПІСКОПА І МУЧЕНИКА
М. ГОРОДОК

ними також у майбутньому. Але на цьому свято не закінчилося! Наступного дня неопресвітери самостійно служили Святу Месу у своїх рідних парафіях, після якої відбулися урочисті бенкети на честь наречених Вселенської Церкви, яких семінарія дала вже 86. Що ж, потрібно дякувати Богу та не припиняти далі просити про добрих робітників на Господню ниву...

ОДЕСЬКО-СІМФЕРОПОЛЬСЬКА ДІЄЦЕЗІЯ МАЄ НОВОГО ДІЯКОНА

Вихованець нашої семінарії кл. Крат Максим, 18 квітня 2009 року отримав свячення дияконату з рук єпископа – ординарія Одесько-Сімферопольської дієцезії Броніслава Бернадського. Свячення дияконату відбулося в головній святині цієї дієцезії – катедрі Успіня Пресвятої Богородиці Диви у місті Одеса. Дк. Максим Крат родом з міста Херсона і належить до парафії Пресвятого Серця Ісуса.

СВЯЩЕНИК – ALTER CHRISTUS

Розпочинаємо у Церкві Рік священства. Ми часто зустрічаємо священників, користуємось їхнім служінням. Варто задуматись, хто ж такий священник, в чому полягає сутність його служіння? На це запитання дає відповідь Йоан Павло II в адхортації «Pastores dabo vobis».

о. РИШАРД
ФЕДЕРЧИК

ДУХОВНИЙ
ОТЕЦЬ

Сутність священства відносно Пресвятої Трійці

Визначаючи сутність священства, папа відноситься до Пресвятої Трійці, до Ісуса Христа та Церкви. Це - три аспекти правди про священство. Джерелом

сутності священника, як і християнської сутності взагалі, є Пресвята Трійця. Священник через консекрацію, отриману в Таїнстві Священства, посланий Богом Отцем через посередництво Ісуса Христа – Голови і Пастиря люду Божого, який стає особливо подібним до Ісуса, щоб жити і діяти у силі Святого Духа, у служінні Церкві і для спасіння світу. (12). Таким чином, священник входить у нові відносини з Пресвятою Трійцею.

Сутність священства відносно Ісуса Христа

Найважливішим є нове з'єднання з Христом, нові відносини з Ним. Тут священник відкриває нову правду про себе. Його священство походить з Христа, він має участь у єдиному священстві Ісуса. Насправді існує тільки одне священство: Христа, і священник є його учасником. Священник – жива ікона Христа-Священника (див. 12), і священство Христа в ньому живе завжди. Як Таїнство Євхаристії уприсутнює на вівтарі жертву Ісуса з Голгофи, так Таїнство священства назавжди уприсутнює священство Христа в людині. Хто приймає Таїнство священства, залишається священником назавжди. У час смерті також постане перед Богом як священник.

Сутність священства відносно Церкви

Важливу правду про священство знайдемо також тоді, коли розглянемо його з точки зору Церкви. Священник є сакраментальним уприсутненням Христа – Голови і Пастиря в Церкві і для Церкви, діє в імені Христа як Його заступник, в Його Особі (in persona Christi). В Особі Христа уділяє Таїнств, проголошує Боже Слово, веде Божий Люд до спасіння (див. п.15) Хто такий священник? Це християнин, який прийняв Таїнство священства, через що глибше увійшов у зв'язок з Пресвятою Трійцею, став живим образом Христа-Священника, в Його Особі уділяє Таїнств, проголошує Боже Слово, є посередником між Богом і людьми. Священник – це другий Христос (alter Christus).

Адхортація «Pastores dabo vobis» («Пастирів дам вам»), написана папою Йоаном Павлом II (1978 - 2005) побачила світ в Римі 25 березня 1992 року в Урочистість Благовіщення Господнього.

Від 1 по 3 травня загальний ритм семінарійного життя змінився і був більш динамічним – до семінарії приїхали міністранти! Як завжди хлопці прибули, щоб разом прийняти участь в останній в цьому навчальному році зустрічі міністрантів. Цього разу зустріч зібрала 53 учасника.

кл. ОЛЕКСАНДР
ПУХАЛЬСЬКИЙ

I КУРС

Деякі з них, ще до початку зустрічі, тільки переступивши поріг семінарії, питали якою є тема цієї зустрічі. А темою стали слова Божого заклику, який Він скерував до свого народу у Книзі Левіт 11,44: «Святими будьте, як Я є святий». Саме про святість йшла мова протягом всіх цих трьох днів. На уроках хлопці пізнали чим взагалі є святість, а також почули історії життя св. Станіслава Костки та св. Марії від Ісуса Розп'ятого (Малої Арабки). Саме останній була присвячена увага на вечірній адорації, під час якої лунали слова Малої Арабки, а на закінчення кожен з присутніх міг доторкнутися «святості», поцілувавши реліквію святої.

Історією свого життя з молодими міністрантами поділився старенький о. Владислав Корчин-

ський, який проживає в нашій семінарії.

Особливою подією цієї зустрічі був вихід у ліс, де міністранти разом з семінаристами влаштували справжній футбольні змагання. Однак, часу вистачило не тільки на футбол, але й на інші види спорту та відпочинку.

о. Владислав Корчинський

Атмосфера семінарійного мікрокосмосу була веселою, головною, незвичайною, але перш за все вона була налаштованою на сприйняття Божої присутності і стремління до святості.

к.л. РОСТИСЛАВ
ГРАБОВСЬКИЙ

І КУРС

ПЕРЕКЛАД ТА ОПРАЦЮВАННЯ

Дорогі читачі!

Ми вводимо цю рубрику, бо хочемо подивитися на життя святих людей очима Апостольської столиці, думка і слово якої для Римо-Католицької Церкви має важливе значення.

СВЯТИЙ ЙОАН МАРІЯ ВІАНЕЙ

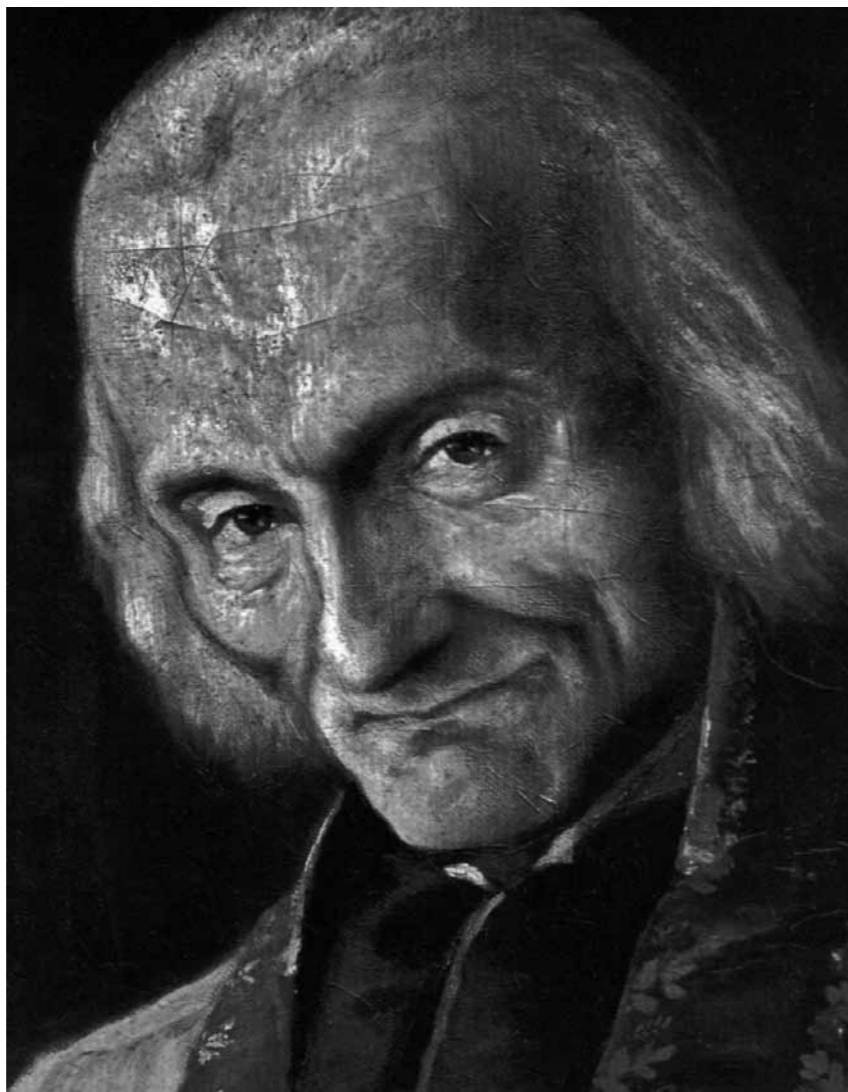
— ВЗІРЕЦЬ ДЛЯ ВСІХ СВЯЩЕНИКІВ

Одним із великих святих, що залишив після себе живі спогади в пам'яті Католицької Церкви, є святий Йоан Марія Віаней, настоятель з села Арс (Франція). Розглянемо листа Префекта Конгрегації до справ духовенства кардинала Кладіо Хумеса написаного на початок Року Священства з нагоди святкування 150 річниці народження святого для неба.

Улюблені священники!

Стоїмо на порозі Року Священства, котрий встановив папа Бенедикт XVI, щоб ушанувати 150-ту річницю смерті святого Настоятеля з Арс. Святіший Отець урочисто оголосив святкування Року Священства 19 червня в Урочистість Пресвятого Серця Ісуса, власне цей день є світовим днем молитви про святість священників. Проголошення цього особливого Року відбулося дуже позитивним ехом в цілому світі. Також і, передусім, між священниками.

(...) Нехай це святкування проходить через творення сердечних приязней в спільноті люду Божого, який без сумнівів цінує і любить власних священників, щоб вони могли своє щоденно апостольською

ТАКИМ ВІН БУВ: ВИСНАЖЕНИЙ ТІЛОМ, АЛЕ ДУЖЕ СИЛЬНИЙ ДУХОМ

послужою насправді щасливо, в гідний спосіб і задоволення виконувати.

Це повинен бути Рік ініціатив, позитивний Рік, в якому Церква, передусім, всім священникам, але і всім христия-

нам - а також при допомозі мас-медіа - цілому світу, хоче повідомити, що горда за своїх священників, що їх любить, дуже цінує і поважає. З вдячністю виражає також пошану за їх пасторальне заангажу-

вання і свідоцтво життя. Священники не важливі з огляду на те, що чинять, але з погляду на те, ким вони є.

(...) Переважна більшість священників добрі люди, які посвятилися виконанню своєї служби, молячись і підіймаючи пасторальну опіку в ім'я любові ближнього. З усіх своїх сил ангажуються у виконання своєї місії і виконання свого життєвого покликання, що часто вимагає готовності до великої особистої жертви. До того здібне їх правдива любов до Ісуса Христа, до Церкви і до люду Божого; вона заохочує їх до солідарності з бідними і терплячими. Тому Церква в цілому світі є горда за своїх священників.

Цей Рік дає змогу нам також розвивати інтенсивну, поглиблену думку священницької totoжності і богослов'я католицького священства і також побуджувати і розвивати особливу вразливість на покликання і місію священника в Церкві і суспільстві. Тому теж прагнемо заохотити до організації уроків, конференцій, наукових семінарів, чи богословських симпозіумів при участі наших церковних, наукових відділів. Дні зосередження реколекції і приготування відповідних публікацій, нехай будуть оперте на тій самій тематиці.

Під час генерального зібрання Конгрегації до справ духовенства Святіший Отець в своїй промові виголошеній 16 березня оголошуючи Рік Священства вказав на ціль цього

Року, котрою є "підтримка прямоування священників до духовної досконалості, від котрої у вирішальний спосіб залежить виконання їхньої послуги". Томе цей Рік в особливий мусить бути, роком молитви, молитви самих священників, молитви зі священниками і за священників, роком віднови у перспективі священницької духовності.

Це також повинен бути Рік, в котрому будуть пізнанні особливості та умови, в котрих живуть наші священники. Здається, що вони живуть в умовах великої біди, що стається для нас закликком до турботи про їхнє буття і підтримку матеріальними засобами.

Це повинен бути Рік релігійного і публічного святкування люду Божого та місцевих католицьких спільнот, де вірні будуть посвячуватись молитві і медитації, де будуть спільно celebруватись свята, а священники в гідний спосіб

ТОЙ, ХТО НЕ БАЧИТЬ - НЕ ПІЗНАЄ. ТОЙ, ХТО НЕ ПІЗНАЄ - НЕ ЛЮБИТЬ. ТОЙ, ХТО НЕ ЛЮБИТЬ БОГА - ЛЮБИТЬ САМОГО СЕБЕ І ОДНОЧАСНО СВОЇ ПРИЄМНОСТІ.

СВ. ЙОАН МАРІЯ ВІАНЕЙ обдаруються виразами визнання. В церковній спільноті Рік Священства набирає особливого значення так сильно, що є зрозумілий як сердечний вираз і ґрунт християнської

радості, котра має джерело у впевненості, що Бог нас любить і разом з нами святкує. Це все несе з собою нагоду, щоб звільнити спільноту

ПАЛОМНИКИ ПЕРЕД БАЗИЛІКОЮ В АРС У 1898 РОЦІ, ЯКА ЗА ЖИТТЯ О. ЙОАНА МАРІЯ ВІАНЕЙ ПОСТІЙНО РОЗБУДОВУВАЛАСЯ.

відносини і приязні, котрі єднають священників з довіреними їм спільнотами.

(...) На день відкриття Року Священства 19 червня всі локальні Церкви є запрошені до Риму, щоб "брати участь" в святі відкриття, де під проводом Святішого Отця відбудеться урочиста літургія, яка відкриє святкування Року Священства. Звичайно всі, котрі мають можливість приїхати до Риму і хочуть особисто брати участь в тій радісній папській ініціативі, є сердечно запрошені. Господь з певністю щедро уділить благословення всім учасникам, а Непорочна Діва Мрія, Цариця священників нехай заступається за вами любі священники.

(друкується зі скороченнями)

кл. ОЛЕКСАНДР
ПУХАЛЬСЬКИЙ

I КУРС

ПЕРЕКЛАД ТА ОПРАЦЮВАННЯ

Емоції - Божий дар, потрібні для того, щоб підтримувати нас у веденні доброго християнського життя.

Надмірне зосередження на нашій ролі у вирішенні проблем, пов'язаних з емоціями, може бути помилковим, оскільки затемнює справжнє джерело емоційного поліпшення. Більшість змін в наших відчуттях з'являється непомітно, як наслідок наших відносин з Христом, а не результат доцільних заходів, прийнятих нами.

Ми хотіли б позбавитися від свого багажу проблем негайно. Проте лише від Бога залежить, коли і як наступить їхнє вирішення. Наше завдання - співпрацювати з Ним і дати Йому час та місце, щоб міг діяти, змінюючи нас. Потрібно пам'ятати, що справжнє джерело зцілення є поза нами, воно - в Святому Дусі, саме Він є джерелом змін. Святий Дух, коли того бажатимемо, діятиме в нас і приведе до змін. Його найперша мета - вчинити нас більш схожими на Ісуса Христа. На це Його завдання необхідно звернути особливу увагу.

Піддатися дії Святого Духа

Святий Дух діє спритно і тихо. Деякі зміни наступають навіть тоді, коли ми ще цього повністю не усвідомлюємо. Іноді Він діє в нас без огляду на те, що ми не просили Його про допомогу в якійсь конкретній потребі. Але ми можемо навчитися, як більш повно себе Йому віддавати, щоб прискорити наше зростання у християнській зрілості. Можемо

Почуття і СВЯТИЙ ДУХ

Дія Святого Духа є тією рушійною силою, котра змінює нас і одночасно наше емоційне життя. День за днем Святий Дух переминює нас на образ Ісуса Христа, який є взірцем для кожної людини.

представити Йому себе, визнаючи усю свою слабкість, і тоді Він зможе зцілити нас з швидкістю та проникливістю, схожою до лазерної.

Перш ніж попросимо Святого Духа про допомогу у вирішенні якоїсь проблеми щодо емоцій, мусимо спочатку визнати, що справді маємо з ними певні труднощі. Така щирість очікує допомоги від Господа. Якщо ми здійснимо помилку, вважаючи певні

прояви своїх емоцій за чесноти, то залишимося відокремленими від Божої сили та справжньої тривалої зміни.

З хвилиною прийняття першого рішення і визнання існування своєї проблеми, мусимо віддати її у руки Господа. Це видається легким, але тільки на перший погляд, оскільки вимагає глибокої зміни нашого мислення. Потрібно дозволити, щоб наша проблема стала Божою проблемою.

Піддатися Святому Духові означає звільнити Йому шлях і дати дозвіл на вирішення всього, що Йому представляємо, і на що Він звертає нашу увагу. Звісно, така підлеглість не означає, що підкоряємося нашим бажанням, або що маємо схильність до вільної чи неправильної поведінки.

Доручення якоїсь важкої проблеми Господу означає, що, наприклад, пожадливого бажання ми зможемо сказати: «Не буду тебе слухати». Потрібно скерувати своє бажання до того, хто може ним керувати. В даному випадку таким керівником є Святий Дух. Отож, потрібно представити усе Йому та очікувати зцілення саме від Нього. Він залишає нам виконання того, що правильне і що належить до нашої відповідальності.

Повірити, що Дух діє

Досить часто ми не зазнаємо повної сили Святого Духа лише тому, що так насправді не хочемо змінитися. Нам зручно з нашим особистим багажем труднощів і ми можемо навіть вважати їх частиною нашої індивідуальності. Якщо не навчимося «ненавидіти» цих бажань, які роблять нас найбільш віддаленими від Христа, то затримаємо справу Святого Духа, який діє в нас, щоб перетворити нас на образ і подобу Господа. Від хвилини, коли всім серцем заангажуємо себе і захочемо, щоб Святий Дух змінив нас, зміна стає можливою. Якщо хочемо, щоб Святий Дух змінив наші почуття, потрібно повірити, що Він дійсно володіє достатньою силою, щоб вчинити ці зміни. Ми можемо піддатися спокусі задовольнитися мінімальним вирішенням тільки тому, що не віримо в можливість того, що Святий Дух впадеться з емоційними проблемами таких великих розмірів, як наші. Така позиція ставить наші труднощі поза межами благодаті і стримує

нас перед отриманням єдиної справжньої допомоги, яка можлива для зцілення. Зміна наших емоцій залежна насамперед від віри. Ми не говоримо тут про віру в існування Бога або про віру в доктринальні правди, але про віру, яка очікує та чинить нас здібними до використання сили Святого Духа. Коли ми відаємо якусь сферу нашого життя Господу, мусимо також повірити, що Він займеться нею. Його сила вже є в нас і чекає, щоб ми її використали.

Святий Дух хоче впоратися з нашими емоційними проблемами так, щоб наші почуття підтримували наше християнське життя. Найкращою дорогою до співпраці з Його ініціативою є віра, що Він може розв'язати будь-яку проблему, незалежно від того, якою б важкою вона не здавалася.

Емоції – наша підтримка

Гарною новиною щодо наших почуттів є те, що вони можуть допомагати нам в реалізації доброго християнського життя. Сучасні підходи до емоцій, інтерпретуючі їх або як панів, або як ворогів, спираються на півправди, які знищують здатність наших почуттів підтримувати нас. Якщо ми дозволимо нашим емоціям керувати нами, то переключимо мету, задля якої вони були нам дані. Можливо, емоції не мобілізуватимуть нас до плідного життя, але, якщо дозволимо Святому Духу змінювати нас, зможемо «виховати» наші почуття так, щоб, принаймні, не стримували нашого християнського зростання.

Переклад з: „*Oko w oko z uczuciami*”, Bert Chezzi, Wydawnictwo WAM, Kraków, 1995, str. 93-99.

кл. ДМИТРО
КОВАЛЬЧУК

II КУРС

Молитва Тезе в нашій семінарії

Кожного дня семінаристи мають духовне читання. Але саме цього вечора, 16 березня, замість нього, ми мали вечір молитов Тезе, який був організований с. Своєю Дурляк, яка працює в Тезе, і водночас викладає пасторальне богослов'я в нашій семінарії Це все відбулося в малій семінарії каплиці. Коли прийшли брати семінаристи та професори, всі посідали навколо хреста, на який була звернена

Молитва в Тезе
(Франція)

Особлива увага. Під час молитви був прочитаний уривок з 17 розділу Євангелія від Йоана, в якому Євангеліст відобразив єдність Христа з Отцем, яка має проявлятися в єдності усіх християн. Настала тиша. Декілька хвилин брати змогли роздумувати над Божим Словом, яке було прочитане та порозмовляли з Богом. Молитва перепліталася співом канонами (короткі пісні з Тезе). Після закінчення вечірних молитов Тезе, семінаристи змогли залишитися ще в каплиці на молитві в розмові з Богом, молячись про єдність в цілому світі.

КЛ. РОСТИСЛАВ
ГРАБОВСЬКИЙ

I КУРС

МАТИ, ЯКУ ЗВАЛИ...

ТЕРЕЗА

Людина – геній Божого творіння. Велике знаряддя, але зважаючи, в чийх руках знаходиться. Історія різних народів може подати багато прикладів, як людина може впливати на світ. Якщо ми говоримо про руки сатани, то одразу згадуються такі імена та прізвища, як Нерон, Калгула, Гітлер, Сталін ... Однак Бог в своїй премудрості такий досконалий майстер, що з найгіршого зла може видобути найбільше добро.

Людина, про котру поведемо мову, виявилася чудовим знаряддям у Божих руках. Чого можна очікувати від досконалого знаряддя, якщо воно знаходиться у руках Найдосконалішого Майстра? Гляньмо...

Часто можна почути вислів «ти просто як Мати Тереза!» У більшості випадків він звучить іронічно, але, вимовляючи цю фразу, завжди мають на увазі добру та жертвну людину, котра усім поспішає на допомогу.

Народження та життєвий вибір

Ганж Бояджю (майбутня Мати Тереза) народилася 27 серпня 1910р. у Скоп'є (Албанія). Батьки Ганжі - Коль та Драна Бояджю, дуже цінували Божий дар, яким є діти (крім Ганжі, мали ще сина і дочку). Сім'я Бояджю була досить заможною, батько працював, а матір виховувала дітей.

Ганж Бояджю

Саме родина виховала у Ганжі одне з найважливіших покликань – людяність. Їхній дім часто ставав притулком, ідальнею чи просто місцем різноманітної допомоги потребуючим. Мати Тереза згадувала: «Батько завжди говорив: ви мусите бути щедри

для всіх, бо Бог був і є щедрий до нас». Сама Ганж була дуже старанною людиною, відмінно навчалася у школі, глибоко ангажувалася в життя парафіяльної спільноти, де її всі любили і поважали. Отець настоятель часто розповідав про місійну діяльність Католицької Церкви, і думки про місійне покликання не залишали в спокої юне серце Ганжі. Нарешті, після шести років боротьби із покликанням, бажаючи догодити Ісусу Христу, вона все ж приймає рішення, і прагне вступити до Ордену Сестер - Лоретанок. Ситуація у родині Ганжі на той час затьмарюється декількома сумними подіями: за свої патріотичні погляди Коль Бояджю, батько Ганжі, заплатив життям, що сталося у 1918р. Ця подія була першою серед ряду тривоги, які переживатиме мати Ганжі, Драна Бояджю; наступна - виїзд з країни сина, і, нарешті, - рішення дочки вибрати Богопосвячене життя. Спочатку матір опиралася цьому, але прагнення виконати Божу волю перемогло. Прощання мешканців Скоп'є зі своєю улюбленицею було тривожно-драматичним,

як і сама новина про життєвий вибір дівчини. Діставшись з донькою до Дубліна (Ірландія), мати поцілувала її востаннє, і, вдивляючись у відпливаючий пароплав та зрошуючи землю сльозами, уділила свого материнського благословення. Можливо, відчувала, що більше її не побачить...

Цей крок звичайної албанської дівчини став для світу зародженням величезної цивілізації любові, до участі в якій Бог кличе кожну людину.

На шляху монашого життя

У Згромадженні Ганж взяла собі ім'я Тереза. У Дарджилінгу Тереза проходила постулат, саме там вона більше познайомилася з особливостями становища людей в Індії, особливо нижчих класових та кастових прошарків, а також їхнім життям – постійною мозаїкою нужди, голоду, хвороб і суцільного бідкування. В міру свого місійного покликання, вона з разом з сестрами опікувалась в одній з лікарень такими людьми. Після закінчення постулату мати настоятелька відкликала Терезу від цього виду праці.

У СЕРЦЯХ ДІТЕЙ

Багато хто вважає, що Богопосвячене життя не дає можливості самореалізації особи. Наприклад, молода дівчина Ганж хотіла бути вчителькою у школі, а стала монахинєю-місіонеркою. Але Бог у своїй любові до людини не легковажить її мріями та бажаннями, лише реалізовує їх по-своєму. І ось чудо Божого провидіння: сестра Тереза стає вчителькою у школі, якою займалися сестри – лоретанки, більше того, у майбутньому очолює її,

СЕСТРА ТЕРЕЗА - ДИРЕКТОР ШКОЛИ

виконуючи обов'язки директора. Розпочинала працювати з 52-ма дітьми, а незабаром їх було вже близько 300. Молода сестра Тереза своєю променистою любов'ю освітлювала темні дитячі серця, а теплом материнської опіки зігрівала їхні душі, які мерзли як від духовної, так і від матеріальної нужди. Через це дітки називали її «МА», що означає «мама». В цих безневинних, страждаючих дитячих серцях, вперше відбився справжній образ та ім'я цієї жінки – МАТИ. Воно залишилося з нею на все її життя: МАТИ Тереза.

Дорога до нового життя

Щастя, радість, любов ближніх, успіх у діяльності – усе це підтверджує правильно вибране покликання. Але у серці Мати Тереза постійно ставила собі за-

питання: «Для чого я приїхала до цієї далекої країни, чи це все, що я маю робити?» Її серце постійно стискалось від болю, потерпаючи за відкинутих на узбіччя суспільства людей, котрі своїми страждаючими тілами вкривали розпечену сонцем землю Індії. Вона відчуває, що Бог кличе її до чогось більшого, і вирішує залишити Згромадження, щоб вільно займатися терплячими і відкинутими людьми. Генеральна настоятелька погодилася на це, однак Рим не поспішав, але згодом дозвіл отримано також і звідти. Сталося це в 1947р. Що ж робити далі, з чого починати? Мати Тереза опинилася сама... хоча – ні, бо з Господом. Він і скерував її на медичні курси. Працювати розпочала біля збірника з водою, миючи дітей та навчаючи елементарних правил гігієни. Спочатку їх було п'ятеро, але кількість зростала з геометричною прогресією. Сьогодні на тому місці знаходиться школа, у якій навчається 50000 дітей. Через певний час Матері Терезі прийшла допомагати одна дівчина з багатой сім'ї, пізніше – інші дівчата, і справа почала розвиватися. Мати Тереза наочно втілила у життя вираз: «Слово повчає, а приклад переконує». У кінці 1950р. було вже 12 дівчат, що й поклато початок зародженню нової чернечої спільноти, котра взяла собі назву «Згромадження Сестер Місіонерок Любові». Досі це було лише у серці та в планах цієї ініціативної жінки. У 1963р. була вже 181 сестра, а після написання листа семінаристам із рідної епархії в Албанії, зародилася гілка Місіонерів Любові. «Світ ніколи так сильно, як сьогодні, не потребував святих священників», - говорила Мати Тереза.

Взірець доброчинності

Питання про дітей-сиріт було одним з найболючіших для «Матері любові». Прислухаючись до слів Ісуса Христа: «Хто приймає одне з цих найменших, Мене приймає», вона відкрила «Дім Покинutoї Дитини», у якому діти отримували усе необхідне як для фізичного, так і духовного розвитку. У 1970р. було вже 20 таких будинків, у яких проживало 6500 дітей. Сьогодні їх є 50, свій захист віднайшли тут 30000 дітей.

Нестерпно важко спостерігати чиюсь смерть просто на вулиці, тротуарі, у помийній ямі. Потрібно було щось робити, людей треба було десь прихистити. З цією думкою матір Тереза організовує декілька домів. Їхня мета – допомогти нещасним вижити, або дати можливість хоча б вмерти по-людськи.

А як же бути з прокаженими, яких в Індії близько чотирьох мільйонів? Для них Мати також заснувала відповідні заклади.

Дітям і вбогим, й усім тим, що терплять і почувуються самотніми, завжди несемо радісний усміх; даруємо їм не лише нашу турботу, але й наше серце.

МАТИ ТЕРЕЗА

Однак це до кінця не вирішило проблеми, після лікування вони й надалі залишалися на маргінесі суспільства, хоча мали такі ж потреби, як усі інші люди, пов'язані з сім'єю, соціальною

самореалізацією... Мати Тереза разом з іншими сестрами вирішили побудувати Місто Миру, де б ці люди могли «нормально» жити. Офіційне відкриття міста відбулось у 1974р., і знаходилось воно неподалік Калькутти. Сили цієї «Божої бджілки» були скеровані також на боротьбу зі Снідом.

Навіщо їй усе це було? Чому не могла жити собі спокійно? Відповідь дуже проста: у кожному з цих страждаючих її чекав Сам Ісус Христос.

Щоб опікуватись усіма цими нещасними людьми, необхідно було багато добрих рук, люблячих сердець та сильної волі. Їх знайшлося чимало. Так Матінка Любові заснувала ще декілька інституцій, котрі були духовною і матеріальною підтримкою для її справи: у 1963р. – Міжнародне Товариство Співробітників Матері Терези, у 1977р. з'явилися Брати Божого Слова, до яких належали священики. Доми Матері Терези – в усьому світі, один з них також на Україні, що постав після відвідин нашої батьківщини Матір'ю Терезою, після трагедії на Чорнобильській АЕС.

СВІТОВЕ ВИЗНАННЯ

Одним з найбільших тягарів для Матері Терези, за її ж зізнанням, було отримання нагород як національного, так і міжнародного характеру. Вона отримала їх більше 20, серед них - Нобелівська премія миру (1979р.)

БЕЗСМЕРТЯ В ЛЮДСЬКИХ СЕРЦЯХ

Протягом всього свого життя Мати Тереза мала проблеми із серцем котрі на схилі віку зросли, пережила також декілька серцевих нападів. 5 вересня 1997р. Мати Тереза відійшла до країни вічного життя. Ця трагічна но-

НЕХАЙ НАШЕ ЖИТТЯ В ІСУСІ ХРИСТІ Й З ІСУСОМ, НАШИМ БОГОМ, БУДЕ ПОВЧАЛЬНИМ ПРИКЛАДОМ ДЛЯ ВСІХ ЛЮДЕЙ, ЩО НЕ ЗНАЮТЬ БОГА.

МАТИ ТЕРЕЗА

вина заповнила перші сторінки світових мас-медіа. У цей день в Індії оголосили національний траур, прощатись з цією жінкою-легендою прийшло близько 1 млн. людей. Босоногі жebraки, відомі кіноактори та державні мужи плакали та молились біля гробу Матері Терези. Її поховали у дворі Генерального дому Місіонерок Любові у Калькутті. Іван Павло II, її добрий приятель та брат у Христі, не міг стримати сліз, коли говорив про Матір Терезу, і назвав життя цієї жінки однією з найбільших подій ХХ століття. «Офіційна» святість не примусила себе довго чекати: 2003р. Іван Павло II оголосив Матір Терезу блаженною.

ДОБРО МАЄ ЗДАТНІСТЬ ПОШИРЮВАТИСЬ

Вогонь земного життя Матері Терези з Калькутти згас, але світло та тепло, яке він ніс, заповнило увесь світ та продовжує освітлювати і зігрівати людські серця. На прикладі життя цієї жінки-героїні бачимо, як багато добра може зробити людина, яка

повністю віддається в руки Бога і дозволяє Йому керувати своїм життям. Нехай же особа цієї святої буде не лише шансом до ще одного акту прославлення Бога, а й дієвим прикладом любові до тієї бідної та нужденної людини, яка з очима, повними іноді невидимих сліз, дивиться поглядом потреби у наше християнське серце.

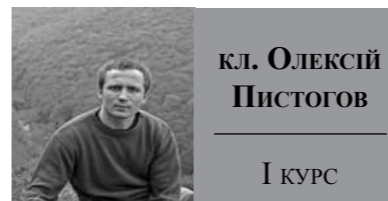
МИ ПОВИННІ ЛЮБИТИ АЖ ДО БОЛЮ. ЗАМАЛО СКАЗАТИ “ЛЮБЛЮ”. МИ ПОВИННІ ПЕРЕЛИТИ ВСЮ ЛЮБОВ У ЖИВУ ДІЯЛЬНІСТЬ.

МАТИ ТЕРЕЗА

БУТИ ДОБРИМ ПАСТИРЕМ - ОЗНАЧАЄ БУТИ ПАСТИРЕМ, ЯКИЙ НАВЧАЄ ПРИКЛАДОМ ВЛАСНОГО ЖИТТЯ

РОЗМОВА З ДИЯКОНОМ ДЕНИСОМ ФЛІКОМ, КОТРИЙ ОСЬ-ОСЬ МАЄ ПРИЙНЯТИ СВЯЧЕННЯ ПРЕСВІТЕРАТУ

(готуючи цей номер до друку, диякон Денис прийняв свячення пресвітерату).

к. ОЛЕКСІЙ ПИСТОГОВ

І КУРС

ДК. ДЕНИСЕ, СКАЖИ, БУДЬ ЛАСКА, ЧИ ПЕРЕЖИВАЄШ ПЕРЕД СВЯЧЕННЯМИ?

Для мене більші переживання були перед прийняттям дияконських свячень. Чому? Тому що це вже якийсь важливий крок, який мусиш зробити в своєму житті і до того ж, зовсім нелегкий. До цього кроку ще є вибір: так або ні. Перед дияконатом дійсно було дуже страшно. Тепер хвилювань набагато менше. Свячення пресвітерату для мене є наслідком прийнятих свячень дияконських, тобто вибір вже зроблений. Зараз лише думаю: що ж це буде? Адже входжу в щось нове, чого ще не пробував, не знаю. Є переживання щодо того, як сповідати, як Святу Месу відправити, сказати урочисту промову, проповідь, хоча проповіді вже говорили, і неодноразово, однак завжди існує страх перед чимось новим. Переживаю також перед відповідальністю: щоб бути добрим пастирем, треба насамперед самому мати високі моральні цінності та принципи, згідно з якими живеш. Людина передусім вимагає прикладу, а не слова, хоча слово є також важливим чинником, бо йдемо проповідувати Слово.

ОКРІМ ЦЬОГО, ЩО ТИ ЩЕ ВІДЧУВАЄШ?

Зараз є прагнення просто служити, щось робити для людей: сповідати, приїжджати до них, відвідувати хворих. Прагну служити. Не знаю, як буде пізніше, але зараз маю таке бажання - працювати вже не лише з книжками, а з реальними людьми.

ЧИ ДОБРЕ УСВІДОМЛЮЄШ, ЯКЕ ТАІНСТВО ПРИЙМАТИМЕШ?

Так чи інакше я ще не буду в повні свідомий. Так само є з людиною, яка приймає таїнство шлюбу, складає присягу. Вона входить в шлюб і до кінця життя буде розвивати цю свідомість.

о. ДЕНИС ФЛІК

Буде бачити чим є шлюб, як він розвивається, аж тоді з якимсь часом людина осягне цю повну свідомість. Але те що я приймаю священницькі свячення, що Ісус дає таку благодать, цей дар священства, то я є свідомий що я беру. Можу сказати, що я на 100% впевнений, що Бог дій-

сно мене кличе цією дорогою. Я просив Його ще на 0 і на 1 курсах, щоб дав мені таку певність через якісь приклади, події. Я дуже хотів бути впевненим, тому й просив Бога. Зараз можу сказати, що спокійно приймаю ці свячення. Будуть різні спокуси, однак знаю, що я покликаний. Маю цю свідомість і вже чекаю на свячення.

ЧИ БУЛИ В ТЕБЕ ДУХОВНІ КРИЗИ?

Коли я прийшов на 0 курс, то навіть професори сказали, що бачать мене тут як рибу в воді. І дійсно, я відчував, що нахожуся на своєму місці. Коли приходив до каплиці, були думки, щоб, якщо я колись захочу вийти з семінарії, сказати своїм колегам, щоб тримали і не відпускали. Це було на початку. Але коли прийшов 2 курс і час зимової сесії, тоді я пережив найглибшу кризу. Думав, що ще одна краплинка чогось негативного, і все - в семінарії мене вже не буде. Але Бог якось стримував. Ця криза далася взнаки на моїх оцінках, бо я отримував від 3+, 3+, 3-. Тобто Бог так покерував, що я жодного екзамену не провалив, але просто було видно, що я не міг вчитися. Я думав тільки про те, щоб вийти, що світ прекрасний. В семінарії взагалі не хотілося сидіти. Всі думки були про родину, про те, щоб створити власну. Але вже на літню сесію усе змінилось, криза минула і там, де в мене були трійки, з'явилися п'ятірки. Навіть мої колеги дивувалися, як це

можливо? Що сталося? Просто була криза. Бог досвідчує, як і кожного дня. Будучи в семінарії, щоденно маємо Його вибирати. Це терниста дорога.

Найбільшим бажанням священика, напевно, є виконання Божої Волі. А як щодо інших Твоїх великих мрій?

Мрію посадити біля храму сад, гарний сад, чи, може, швидше парк. Щоб навіть невіруючі люди могли прийти, та, відпочиваючи на території храму, мали можливість бути покликаними Богом через красу. Щоб була не тільки внутрішня краса храму, але й зовнішня, котра б приваблювала до себе людей.

В священстві є різні можливості реалізації Божих дарів - талантів. Комусь краще виходить проповідувати, хтось є добрим сповідником, ще комусь чудово вдається знаходити спільну мову з молоддю чи дітьми... А в чому бачиш себе Ти?

Ще не знаю, чим хотів би зайнятися. Мені більше до душі організувати виїзди на природу, люблю готувати конференції. Проповідь і конференція - вони, по суті, не дуже різняться. Але мені набагато легше готувати

БАТЬКИ НАРОДЖУЮТЬ НАС ДЛЯ ЖИТТЯ ТЕПЕРІШНЬОГО, СВЯЩЕНИКИ - ДЛЯ МАЙБУТНЬОГО.

св. Йоан Золотоустий

конференції на цікаві для молоді теми, а під час виїздів на природу проводити їх, наближуючи молодь до Бога. Є і відпочинок, і наука. Інакше кажучи: відпочинок з Богом.

Що для Тебе було джерелом сили поза семінарією?

Це, передусім, моя родина. В ній завжди панує атмосфера любові. Батьки приймають мене таким, яким я є: «Твоє рішення - це твоє рішення, ми приймемо будь-яке: чи ти будеш священиком, чи будеш світською людиною, одружишся». Я відчував цю підтримку завжди, вони стояли за мною в будь-чому, незалежно, що виберу. Це добре - знати, що є хтось, від кого завжди можна сподіватися підтримки.

НОВИЙ ПРЕФЕКТ ВІД НАВЧАЛЬНОЇ ЧАСТИНИ ТА ВІД КОНТАКТНИХ СПРАВ З ЛАТЕРАНЬСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ, ЩО В РИМІ

23 травня єпископ-ординарій Камянець-Подільської дієцезії призначив нового префекта від навчання та від контактних справ з Латеранським Університетом. Ним став о. Юрій Блазина., професор догматичного богослов'я в нашій семінарії. До цього префектом від навчання був о. Єжи Курцек, а від контактних справ з Латеранським Університетом - о. Яцек Уліаш.

КАТЕХЕТИЧНИЙ СИМПОЗИУМ В ІНСТИТУТІ БОГОСЛОВСЬКИХ НАУК

30 квітня в Інституті Богословських Наук відбувся катехетичний симпозиум на тему: «Катехетичне формування людини». Його організував о. Яцек Севьора - викладач катехетики нашої Вищої Духовної Семінарії. На симпозиумі був також присутній єпископ Леон Дубравський.

о. Денис Флік з рук єпископа-ординарія Камянець-Подільської дієцезії приймає хліб і вино на знак того, що буде відправляти Євхаристію як священик Христа

Ми любимо розмовляти досить часто і довго: з друзями, батьками, колегами по роботі, по телефону чи просто зустрівшись з кимось на вулиці... Прагнемо висловити те, що думаємо, переживаємо, хочемо зробити. Слово для нас має велике значення. Ним найбільше послуговуємося, ним радіємо, сумуємо, ранимо інших або ж навпаки - зцілюємо. Бог також прагне з нами порозмовляти, через одну дуже важливу річ в нашому житті - молитву, але не тільки Він. Це насамперед повинно бути потребою кожного християнина, який прагне єдності з Тим, Хто його створив.

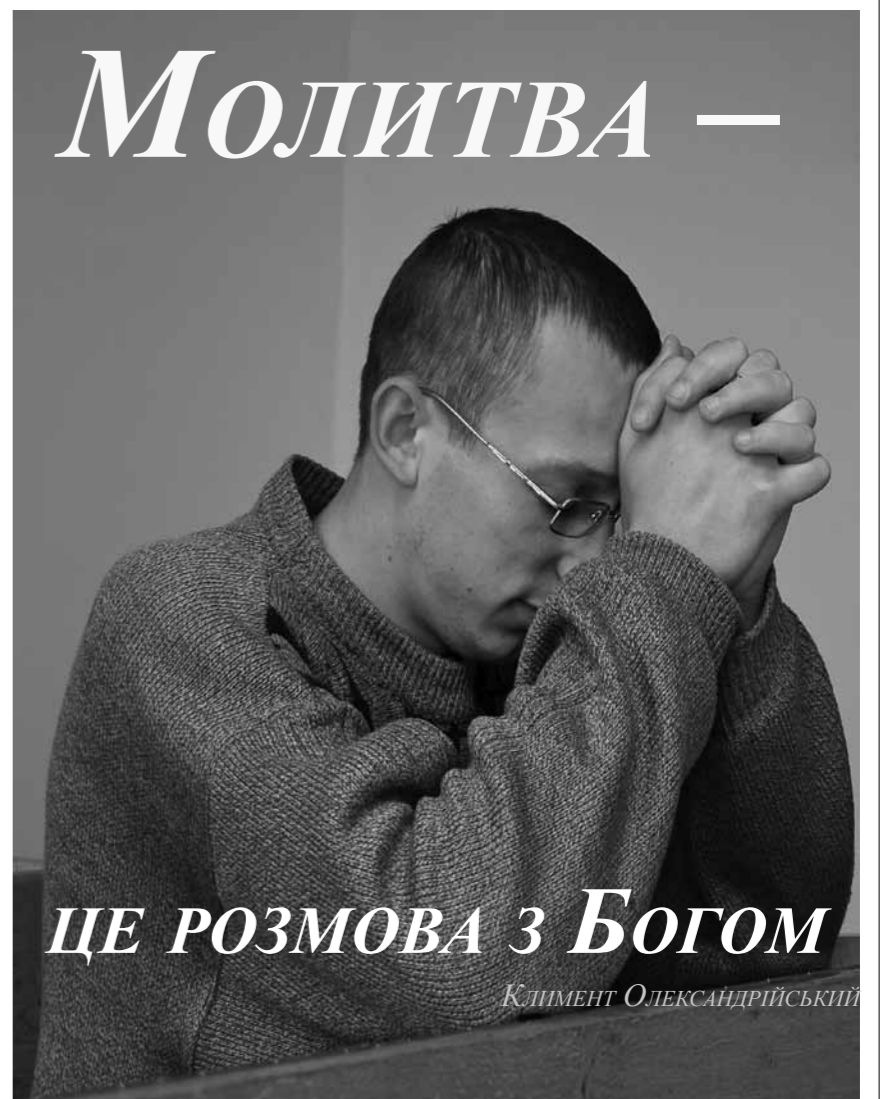

о. Ришард
Федерчик
духовний
отець

Правду про молитву знаходимо в Христа

Ісус Христос - це Втілений Бог, Він є правдою, в Ньому є правда про все. Також правда про молитву. Її Він навчає нас словами, але перш за все - своїм прикладом. Ісус багато молився: часто шукав самотніх місць і всю ніч проводив на молитві до Бога. Молився також протягом дня: прославляв Отця, просив, дякував... Деякі Його молитви Євангеліє передає дослівно (наприклад, молитва за учнів та вірних під час Тайної Вечері).

Ісус як людина не просто багато молився, Він постійно тривав у молитві, Сам був молитвою. Євангеліє говорить, що підвів очі на учнів, звернувся до них, прикликав їх. Тобто був поміж

ЦЕ РОЗМОВА З БОГОМ

Клімент Олександрійський

учнями і одночасно не був, постійно тривав у єдності з Отцем. Як людина, перебував постійно в Богові, коли було потрібно, виходив до людей в Отці, разом з Ним... Його молитва була безустанною.

Ісус - приклад молитви

Ісус є єдиним і першим зразком молитви. В Нього вчимося, як молитися.

Його молитва була розмовою з Отцем. «Я об'явив вам усе, що чув від Отця мого» (Йо 15,15).

Ісус слухав Отця, годував себе Його словом. Його молитва - це діалог: Ісус слухав Отця і відповідав Йому... Господь вчить, що молитва - це діалог, розмова з Богом. Вона є несправжньою, якщо

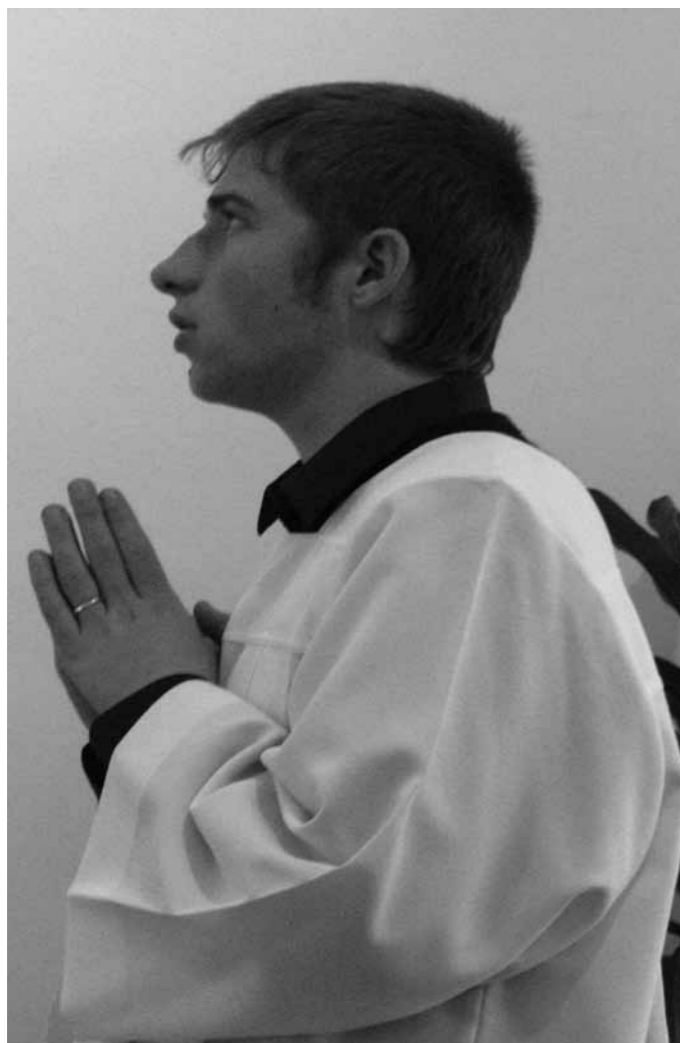
виглядає лише монологом: хтось говорить, говорить, не слухаючи Бога... Така молитва не відкриває на Бога: на Його світло, Його силу, не змінює людини... Якщо людина не слухає Бога, а лише себе, то найчастіше перестає молитися, бо така молитва нудна, швидко стомлює.

Від Ісуса вчимося цієї характерної і дуже важливої риси молитви: вона є розмовою з Богом. Бог говорить, людина слухає і відповідає Йому. Таке розуміння молитви знаходимо в Церкві від початку її існування.

Дорогі читачі! Прагнемо почути від вас, що ви хочете дізнатися про значення та роль молитви, а, можливо, ви поділитесь власним досвідом. Можливо, дякуючи вашим свідченням або запитанням, хтось відкриє життєдайну силу молитви і для себе.

Міністрант

– це той, хто служить

КЛ. СЕРГІЙ
ЛЕНЧУК

IV КУРС

«... Під час відправлення Літургії кожний, хто виконує свою функцію, чи то духовний, чи світський, повинен робити лише те і все те, до чого зобов'язаний ... міністранти, лектори, коментатори і члени хору також нехай вповні виконують літургійну функцію. Нехай виконують свій обов'язок зі щирою побожністю і старанністю» (Конституція про Літургію 28-29).

В цих словах знаходимо виразні вказівки, які стосуються літургійної послуги.

ДОРОГІ БРАТИ МІНІСТРАНТИ!

В ЦЬОМУ НОМЕРІ РОЗПОЧИНАЄМО РУБРИКУ ПІД НАЗВОЮ «СТОРІНКА МІНІСТРАНТА». ПРАГНЕМО РАЗОМ З ВАМИ ПОГЛИБИТИ ЗНАЧЕННЯ ТА РОЛЬ СЛУЖІННЯ БЛЯ ГОСПОДЬОГО ВІВТАРЯ. НАДІЄМОСЬ, ЩО ЦЕ ДОПОМОЖЕ ВАМ І ЩЕ БІЛЬШЕ ЗАГЛИБИТЬ У ЄДНІСТЬ З ІСУСОМ, ДЛЯ ЯКОГО ВИ З ВЕЛИКОЮ РАДІСТЮ СЛУЖИТЕ. ТОЖ ВПЕРЕД!

МІНІСТРАНТ – ЦЕ СЛУГА ХРИСТА

Декілька слів про саме слово «міністрант». Походить воно від латинського ministrare – служити. Міністрант – це особа (зазвичай хлопець шкільного віку), яка виконує доручені їй функції під час celebрації Євхаристії. Старі правила забороняли священнику відправляти Святу Месу самому, без присутності міністранта, який відповідає і служить. Папа Григорій IX (1227-1241рр.) згадує про це в листі до єпископа Оксфорду. Для пояснення цього обов'язку перелічували різні потреби: участь у діалогічних частинах Святої Меси; присутність міністранта як певна допомога для старших священників; міністрант як представник вірних; зберігання спільнотного характеру Євхаристії.

Послуга біля вівтаря не звільняє міністранта від участі в Літургії, навпаки – вона повинна бути ще повнішою. Він є учасником літургійного зібрання та має певну доручену йому функцію. Його участь має бути свідомою, чинною і плідною.

Серед різних функцій літургійної послуги існують такі, котрі можна назвати основними і котрі становлять невід'ємну складову частину кожної послуги при вівтарі, тому завжди потрібно брати їх до уваги. Від них залежить, чи ця діяльність повністю заслуговує назви «літургійної послуги».

ЛІТУРГІЙНЕ ВБРАННЯ, ПОСТАВА І ЛІТУРГІЙНІ ЖЕСТИ

До цих основних питань відноситься літургійне вбрання, постава, літургійні жести та правильне виконання дорученої літургійної функції. Кож-

на з цих функцій окреслена прикметником «літургійна». Це слово виразно вказує, яку роль відіграє одяг, постава, дія або пісня, щоб можна було її назвати «літургійною».

Чим відрізняється літургійний «одяг» від іншого «одягу», літургійна «постава стоячи» від простого «стояння», або літургійна «процесія» від «прямування кількох осіб в одному напрямку»? Йдеться тут передусім про символіку одягу, жестів, про текст і мелодії пісень, а також про відповідну поставу, про духа віри і любові. Важливі також окремі знаки, пов'язані з зовнішньою поведінкою: тримання рук, віддавання поклону, преклоніння на коліна, биття себе в груди, перехід з однієї сторони на іншу. В них найкраще видно чистоту і виразне значення знаку. Ніщо не повинно цього знаку змінювати. Ще важливішим є заохочення серця: можна бити себе в груди подібно фарисею, можна також схилити голову аж до землі, а не віддати поклону. Правильна і гарна зовнішня постава, а також свідомо духовна участь становлять справжній літургійний характер дії або же-

сту.

ПРИКЛАД МІНІСТРАНТА

Турбота про літургійне вбрання, про гідну поставу під час Святої Літургії, а також про красу і кількість виконуваних символічних жестів, є одним з найважливіших аспектів міністрантської служби. Тут потрібно самодисципліни, витривалості, а також дозрілості у розумінні самої Літургії. Йдеться про завдання, які тривають протягом довшого часу.

Виконання самої функції міністранта біля вівтаря або лектора триває дуже коротко: кілька хвилин. Натомість протягом усієї Святої Меси або молебня міністрант «є» біля вівтаря і це має бути присутність, яка є участю і також свідомою. Можна додати, що постава стоячи, гарні поклони та інші жести більшою мірою вирішують відповідну атмосферу біля вівтаря, ніж подання ампулок або асистування з патеною.

Великопісні реколекції:

уділення послуги лекторату та аколїтату

З 24 по 28 березня у Вищій Духовній Семінарії Святого Духа Кам'янець-Подільської дієцезії, яка знаходиться в м. Городок, відбулися великопісні реколекції. Для всієї семінарії спільноти їх провів настоятель парафії Христа - Царя Всесвіту (м. Хмельницький – Виставка) і викладач канонічного права в нашій семінарії, о. Петро Міщук. Отець-реколекціоніст звернув увагу на найголовніші речі в житті тих, які прагнуть стати священниками: Церкву,

о. ПЕТРО МІЩУК

священство, цілібат, послух, покору, гріх, сповідь, Слово Боже, Євхаристію.

На завершення реколекцій єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії уділив 4-м семінаристам III-го курсу послуги лекторату (урочисте читання Божого Слова), а зокрема: Шпачинському Павлу, Росочинському Ярославу, Постоловичу Анатолію, Новосельському Олександрю. Крім того, 8 семінаристів отримали послугу аколїтату (можливість уділення

вірним Святого Причастя), а зокрема: Жарук Олег, Ленчук Сергій, Залевський Роман, Осадчук Віталій, Підгородецький Віталій, Бажановський В'ячеслав, Степанкевич Микола і Бова Валерій. Бажаємо братам семінаристам витривалості на дорозі покликання, а також, щоб якнайкраще виконували послуги, котрі отримали.

Лектори та аколити з єпископом-ординарієм Кам'янець-Подільської дієцезії Леоном Дубравським та професорами

Роздуми про СВЯТІСТЬ

Святість! Що виникає в нашій уяві, коли чуємо це слово? Комусь, можливо, згадалися часи апостолів і перших християн; хтось відразу побачив полум'я вогню, що охоплює мученика; хтось подумав про св. Франциска, що розмовляв з птахами, і вбогість його ордену; а у когось перед очима постали стигмати св. о. Пію.

к. ОЛЕКСАНДР
ПУХАЛЬСЬКИЙ

I КУРС

Святість наша і святість Божя. Мабуть, кожен з нас має якесь своє розуміння святості і дороги, що веде до неї. Але якою бачить святість людини Бог? Що означає бути святым, як Бог? Святість людини, про яку веде-

можливість, але й вимога для кожного, хто називає себе християнином.

**Святість!
Що
виникає в
нашій уяві,
коли чуємо
це слово?**

Святість: близька чи далека?

Дуже часто вважаємо святість далекою і недосяжною, з якою не зустрінешся в наші часи. Але, якщо зазирнути до історії життя багатьох святих, яких Церква ставить перед нами як приклад, можна помітити одну дуже важливу річ: найчастіше їхнє життя не було наповнене героїчними вчинками і чимось таким, що виходить за межі можливого, як ми звикли вважати. Часто в описах їхнього життя зустрічаємося з тим, що вони жили звичайнісіньким християнським життям. Чому ж тоді ми називаємо їх святими? Що ж такого вони чинили, щоб отримати від Господа вінець слави?

Святість – це життя, спрямоване на виконання Божої волі. У Господа багато шляхів, що про-

вадять до святості. Кожного з нас Він веде своїм шляхом, іноді звичайним, а іноді героїчним. Тому головне завдання під час цієї подорожі – не шукати незвичайних вчинків чи мучеництва, а звичайно і покірно, зі святою простотою, виконувати ті обов'язки, які життя ставить сьогодні.

Боже, навчи нас творити Твою волю. Хай завжди лунає в нас Твій заклик: «Святими будьте, бо Я - святий» (Лев.11,44).

Святість – це бути іншим

З подібними словами Господь звертається до Вибраного народу. Бог відділив Свій народ від інших народів і не хотів, щоб був на них схожим; хотів, щоб він був святым. Слово «святий» для євреїв означало тоді те ж саме, що й «відділений», «інший», «відмінний».

Сьогодні таким Вибраним Божим народом є ми – Церква

Христа. Чи дійсно відповідаємо цій Божій вимозі: «Будьте святими...»? Чим відрізняємося від світу, в якому живемо? Часто, спостерігаючи за життям парафії, християнської родини або окремого віруючого, хочеться запитати: «А де ж та відмінність від інших, що робить нас святими»? Яскравий приклад уподібнення з сучасним світом – життя християнської молоді.

Але й ти також запитай себе: «Чи я, учень Христа, відрізняюся від тих, хто Його не знає»? Чи, взагалі, хочу відрізнятись від інших?

Святість – це досконала любов

Але у чому мусить полягати ця відмінність, що провадить до святості?! Божий заклик до святості міститься в іншому заклику, який Господь скеровує до людини у заповідях любові: люби Бога, люби ближнього, люби во-

рога і того, хто тебе не любить. Нам не вистачає любові – її у відносинах між людьми нечасто побачиш у наш час! Але в цьому й полягає таємнича відмінність: мати в своєму серці любов до кожного Божого створіння... «Любіть один одного, як я полюбив вас». Господь хоче, щоб ми були схожими на Нього, тому постійно звертається до нас: «Святими будьте, бо я - святий» (Лев.11,44).

**Дозволь, щоб
Ісус послугову-
вався тобою, не
питаючи в тебе
дозволу, і будеш
святим, бо нале-
жиш Йому.
Мати Тереза**

Святість – це життя, спрямоване на виконання Божої волі. У Господа багато шляхів, що провадять до святості. Кожного з нас Він веде своїм шляхом, іноді звичайним, а іноді героїчним.

Павло

– апостол поган

КЛ. РОСТИСЛАВ
КРИМСЬКИЙ

V КУРС

Святий Апостол Павло народився в Тарсі в Килікії, близько 10 року після Христа, в єврейській родині з покоління Веняміна. Водночас мав також римське громадянство. В молодості у Єрусалимі отримав добру релігійну освіту щодо фарисейської доктрини у визначного фарисея Гамаліїла. Отримав єврейське ім'я Савло та римське ім'я Павло, котрим послуговувався, мабуть, ще з дитинства. Це друге ім'я утвердилося за ним приблизно з часу його першої місійної подорожі (Ді 13, 9). Рідною мовою апо-

стола Павла була арамейська, але добре розмовляв також грецькою, оскільки виростав у грецькому мовному середовищі. Окрім релігійної освіти, отримав також професію: умів виготовляти намети. Під час навчання в Гамаліїла він став ледве не релігійним фанатиком й взято переслідував Церкву. Але, віддаючи йому належне, слід зазначити, що робив це з доброю вірою, котра викоринювала зло з юдейської віри, оскільки вбачав у Церкві небезпеку, яка загрожувала чистоті юдейської віри. Спочатку він був зятим гонителем молоді християнської Церкви та причетним навіть до каменування Степана. Близько 33-34 рр. він, закінчивши вивчати Тору та отримавши від Єрусалимського синадріону письмовий дозвіл, вирушив у Дамаск, щоб знищити

29 червня відбудеться закінчення Року Святого Павла. Варто ще раз пригадати, ким був цей апостол та що особливого він вніс в життя спільнот перших християн та й взагалі - усієї Вселенської Церкви. Павло – це взірць для наслідування, людина, котра з гонителя Церкви стала ревним послідовником Ісуса Христа.

місцеву християнську спільноту. По дорозі йому з'явився Господь Ісус Христос, який промовив до Павла: «Савле, Савле, чому Мене переслідуєш?» (Ді 9, 4). Савло втратив на деякий час зір, який повернувся до нього завдяки заступницькій молитві одного християнина на ім'я Ананія, який невдовзі й охрестив Савла.

Петро першим визнав віру в Христа, а Павлові було дане поглибити її багатство.

БЕНЕДИКТ XVI

Воскреслий Христос показав йому істинність християнської віри, і Савло отримав спеціальну місію Апостола поган. Від того часу (близько 36 р.) Павло усе своє життя присвятив служінню Христу. Під час апостольської місії, 45-49 рр., він проголошує Євангеліє на Кіпрі, Памфілії, Пісідії та Лікаонії (Ді 13-14). Св. Лука свідчить, що саме тоді Савло розпочинає вживати ім'я

Павло. Характер св. Павла був відмічений пристрасним темпераментом, який часто проявлявся з великою силою. Якщо спочатку він був шаленим захисником чистоти юдейської віри та законів Мойсея, то після зустрічі з Воскреслим Господом Ісусом Христом, став не менш ревним захисником християнства та відданим Христу і Євангелію, про що найбільше засвідчила його мученицька смерть. Докладна дата смерті святого Павла невідома, але це сталося приблизно 64-67 рр. Йому було відрубано голову за стінами Риму, при Остійському шляху. Імператор Костянтин збудував на могилі святого Апостола Павла базиліку, на місці якої в 386-395 рр. був зведений великий храм. В 1823 році він був зруйнований пожежею, в 1854 році - відбудований і відновлений майже до свого первісного вигляду та освячений під назвою Базиліки св. Павла за міськими мурами.

ФІГУРА АПОСТОЛА НАРОДІВ В БАЗИЛІЦІ СВ. ПАВЛА ЗА МУРАМИ

ЯКБИ Я ГОВОРИВ МОВАМИ ЛЮДСЬКИМИ І АНГЕЛЬСЬКИМИ, АЛЕ НЕ МАВ ЛЮБОВИ, Я БУВ БИ НЕМОВ МІДЬ БРИНЯЧА АБО КИМВАЛ ЗВУЧНИЙ... ЯКБИ Я МАВ УСЮ ВІРУ, ЩОБИ ГОРИ ПЕРЕСТАВЛЯТИ, АЛЕ НЕ МАВ ЛЮБОВИ, Я БУВ БИ - НІЩО.

(1 Кор 1, 1. 26)

Прийди Духу Святий!

ЄПИСКОП ЛЕОН ДУБРАВСЬКИЙ ВИГОЛОШУЄ ПРОПОВІДЬ

Урочистість Зіслання Святого Духа для нашої семінарії велике свято - відпуст, бо ж власне вона є під покровительством Третьої Особи Пресвятої Трійці - Святого Духа. Вже традиційно вігільну відпустову Службу Божу цеlebрував єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії єпископ Леон Дубравський, який звернув на роль Святого Духа в житті кожного, хто готується до священства. Після Літургії тривало чування, яке закінчилося спільною Годою Читань з бревярія. В сам день відпусту, з самого ранку до Служби тривала Адорація Пресвятих Дарів. Відпустову Літургію цього дня відправив о. Ян Дзедзіц - викладач психології в нашій семінарії.

**О. В'ЯЧЕСЛАВ
ГРУМНИЦЬКИЙ**

Ректор нашої семінарії

ГАЗЕТА: церковний консультант - займається перевіркою вже готової до друку газети, вносить корективи та пропозиції

БОГУ

Так-так, саме стільки виповнилося відновленій семінарії газеті «Голос семінарії». Небагато, але є що згадати, чим порадити, можливо, і посумувати. І що ж? Богу подяка! Так, саме Йому, бо без Нього ми нічого б не зробили. Газета набирає обертів - вийшовши за семінарії стіни, помандрувала по парафіях дієцезії, і не тільки. А почалося все...

ПОГЛЯД У МИНУЛЕ: «Vox
SEMINARIJ»

А почалося все давненько, ще в 1994 році. Група семінаристів, орієнтуючись на взірці інших семінарийних газет, запропонували тодішньому ректору о. Яну

**КЛ. ПУХАЛЬСЬКИЙ
ОЛЕКСАНДР**

ГАЗЕТА: належить до редакційної колеги

КУРС: 1

ПАРАФІЯ: Народження Пресвятої Діви Марії м. Луганськ

КРИМ ЦЬОГО: виконує функцію куратора будинку – щовечора перевіряє семінарийний будинок (зачиняє вікна, вимикає світло); активно допомагає в організації зустрічей міністрантів; належить до семінарийної спільноти «Pro vita» («За життя»).

КЛ. ЖАРУК ОЛЕГ

ГАЗЕТА: головний редактор
КУРС: 4

ПАРАФІЯ: св. Йосифа

м. Городок (Мархлівка)

КРИМ ЦЬОГО: виконує функцію деканасемінаристів та паспортиста; відповідальний за душпастирську працю в школах-інтернатах в с. Соколівка та в с. Солобківці; належить до семінарийної спільноти «Pro vita» («За життя»).

**КЛ. ГРАБОВСЬКИЙ
РОСТИСЛАВ**

ГАЗЕТА: заступник головного редактора, фотограф

КУРС: 1

ПАРАФІЯ: Христа Царя Всесвіту м. Хмельницький (Виставка)

КРИМ ЦЬОГО: виконує функцію семінарийного фотографа та пише семінарийну хроніку; активно допомагає організації зустрічей міністрантів.

КЛ. ЛЕНЧУК СЕРГІЙ

ГАЗЕТА: належить до редакційної колеги

КУРС: 4

ПАРАФІЯ: Матері Божої Доброї Ради м. Козятин

КРИМ ЦЬОГО: виконує функцію церемоніаря; відповідальний за організацію міністрантських зустрічей, які відбуваються в семінарії тричі на рік; відповідальний за семінарийну спільноту «Pro vita» («За життя»); бере активну участь в душпастирській праці в інтернатах.

ПОДЯКА!

СЕМІНАРІЙНІЙ ГАЗЕТІ 1 РІК!!!

Слепівронському видавати свою власну газету, під назвою «Vox seminaarii» (з латинської «Голос семінарії»). Ректор дав згоду. Газета призначалась виключно для вузького кола читачів – професорів та семінаристів, та й техніки такої на той час не було, щоб збільшити тираж. Загалом, вийшло досить мало номерів, і згодом газета переросла у звичайну стіннівку. У 2001 р. видання газети припинилося взагалі.

Нові часи газети

З бігом часу та дякуючи молодому запалу семінаристів, у червні 2008 року побачив світ перший номер відновленої семінарийної газети під назвою

КЛ. БУРМІСТРОВ ОЛЕКСАНДР

ГАЗЕТА: належить до редакційної колеги

КУРС: 2

ПАРАФІЯ: св. Фаустини у м. Городок (Вікторія)

КРИМ ЦЬОГО: опікується хворими братами – наш медбрат; займається семінарийним книжковим магазином; віднедавна бере активну участь в душпастирській праці в інтернатах.

**КЛ. ОЛЕКСІЙ
ПИСТОГОВ**

ГАЗЕТА: належить до редакційної колеги

КУРС: 1

ПАРАФІЯ: Народження

Пресвятої Діви Марії

м. Луганськ

КРИМ ЦЬОГО: помічник в прибиранні кімнат для гостей

«Голос семінарії» (у виборі назви керувалися традицією, хоча не зберегли первинної назви «Vox seminaarii», лише з простого прагнення, щоб назва була зрозумілою для пересічного кола читачів і не завдавала багато клопоту). Ідея відновлення, яка згодом стала реальністю, зародилася ще у 2007 році у кл. Жарука Олега при активній підтримці двох інших семінаристів – Кримського Ростислава і Ленчука Сергія. Ректор семінарії, о. В'ячеслав Грумницький, з радістю прийняв пропозицію семінаристів. З часом виникла редакція, до якої увійшли наступні семінаристи: Росочинський Ярослав, Бурмістров Олександр, Грабовський

**С. УСТИНА
ЛИСЕНКО OSB**

ГАЗЕТА: літературний редактор
КРИМ ЦЬОГО: належить до згуртованості Сестер Бенедиктинок Місіонерок, в семінарії викладає українську літературу, а також виконує обов'язки катехетки у м. Бар.

**КЛ. КРИМСЬКИЙ
РОСТИСЛАВ**

ГАЗЕТА: належить до редакційної колеги, веде рубрику «Літургійний Рік».

КУРС: 5

ПАРАФІЯ: св. Франциска у м. Вінниця (капличка)

КРИМ ЦЬОГО: належить до семінарийного музичного гурту – грає на бас-гітарі

**КЛ. ЯРОСЛАВ
РОСОЧИНСЬКИЙ**

ГАЗЕТА: належить до редакційної колеги

КУРС: 3

ПАРАФІЯ: св. Анни в м. Бар

КРИМ ЦЬОГО: виконує обов'язки органіста; належить до семінарийного музичного гурту, де грає на фортепіано.

Ростислав, Пистогов Олексій і Пухальський Олександр. Комп'ютерною версткою займався кл. Овчарук Олексій. Сьогодні газета прогресує – змінився її зовнішній вигляд: з формату А5 вона переросла у більший – А4, змінилося оформлення, стиль написання, зростає «професійність» авторів статей, а найбільшим нашим здивуванням було те, що тираж з 200 примірників за 4 номери зріс у 2000. Отже, життям семінарії цікавляться, що для нас є великою радістю. Загальна мета газети – показати життя семінарії, зокрема усім, хто нею цікавиться, а найбільше – молодим хлопцям, які шукають своєї дороги у житті. Можливо, газета допоможе їм розпізнати дорогу покликання.

Перші три випуски газети «Голос Семінарії»

«Першачки»,

або

«ми стали на рік старшими!»

кл. ОЛЕКСАНДР
БУРМІСТРОВ

II КУРС

Інавгурація

Інавгурацією, як ми вже згадували у другому номері газети «Голос семінарії», наша семінарія розпочинає навчальний рік. Це свято особливо важливе для першокурсників, адже саме цього дня вони стають повноцінними клериками, зараховуються до семінарії спільноти та отримують залікові книжки, у яких згодом з'являться

Філософія, філософія і ще раз філософія... Так в загальному можна описати, куди йде час на першому, а пізніше й на другому курсі. Все рідше і рідше тоді можна почути: «Хлопці, сьогодні після обіду потрібно йти до праці». Натомість частішає заклик на зразок: «Хлопці, сьогодні після обіду, - (або ж у четвер, який є днем відпочинку), - маємо уроки, бо приїхав професор з Польщі, який перебуватиме тут лише тиждень».

оцінки. І вже від цього дня - все менше праці та все більше навчання.

Здобуємо знання

Хлопці, які переходять зі вступного курсу на перший, усвідомлюють, наскільки легшим було їхнє життя на «0»-

му курсі, адже тепер воно складніше. Але, як відомо, початки завжди важкі. Труднощі викликають незрозумілі наукові вирази та слова, важко ще й тому, що заняття проводяться здебільшого польською мовою, оскільки викладачі переважно з Польщі. Однак людина - істота

розумна, тому, докладаючи зусиль та старань, семінаристи неодноразово досягають відмінних результатів, про що свідчать їхні «заліковки».

На першому курсі ми вивчаємо філософію (історію філософії, метафізику, логіку, теорію пізнання та інші), а також історію Церкви; продовжуємо вивчати латинську мову, повторюємо та поглиблюємо українську. Цікавим є знайомство з грецькою мовою; англійську ж, італійську та німецьку вивчаємо за власним вибором. Поповнюємо наші знання під час вивчення Історії спасіння, літургії, археології, теології духовності, української літератури, музики та багатьох інших предметів.

Перші функції та

відповідальність за них

Щороку в семінарії після першого семестру проводяться так звані «вибори», у яких беруть участь всі клерики. На цих виборах ми голосуємо, кого б хотіли бачити на тій чи іншій посаді. Семінаристи-першокурсники отримують тут свої функції впер-

Ось вона... перша серйозна сесія

ше. Кожен з них після виборів матиме певні доручення та буде вчитися відповідальності за ті речі і тих братів, котрих йому довірили. Відтепер вони зможуть також служити біля Господнього вівтаря міністрантами і по черзі співатимуть псалми під час Святої Літургії у великій каплиці, де збираються всі семінаристи, окрім вступного курсу, а також в парафіяльному костелі св. Єпископа Станіслава. Підсумовуючи усе вищесказане, можемо з певністю стверджува-

ти, що перший курс - це важливий час для кожного семінарста. Адже саме тоді ми зустрічаємося зі справжніми проблемами та відповідальністю. Саме з цього курсу розпочинається повноцінне життя у семінарії спільноті та саме тут клерик зустрічається з такою нелегкою наукою, як філософія. Якщо він не зможе прийняти цього всього з радістю та любов'ю, як Божого дару, спочатку, то в майбутньому йому це буде важко зробити, а, можливо, навіть нереально.

Неопресвітери відправили в семінарії Приміційну Службу

НЕОПРЕСВІТЕРИ УДЛЯЮТЬ ПРИМІЦІЙНОГО БЛАГОСЛОВІННЯ ПРОФЕСОРАМ

4 червня у перший четвер місяця, коли Церква особливо згадує тасмницю установлення Євхаристії та Священства нововисвячені священики: о. Павло Шендера, о. Андрій Счастлівцев та о. Денис Флік відправили вперше для цілої семінарії спільноти Службу Божу. Радості не було меж... З тими, якими навчався, радів або ж сумував стали по той бік вівтаря, щоб служити Божому Людові. На завершення приміціанти уділили всім присутнім благословення.

Священик і

Засоби

Масової

Інформації

КЛ. РОСТИСЛАВ
ГРАБОВСЬКИЙ

I курс

Тихим будням Городоцької семінарії, які аж ніяк не можна назвати сірими, надав особливо яскравої барви цікавості та корисності симпозиум, який носив назву: «ЗМІ на служінні

Церкви». Його для нас провели три журналістки: Світлана Ярошенко, Юлія Завадська, Олена Кулигіна, під організаторством нашого випускника, студента Католицького люблінського університету та редактора газети «CREDO» - о. Миколи Мишовського. Цей симпозиум доволі сильно зацікавив семінаристів, адже чогось подібного у нас

Доповідь МАС Світлана ЯРОШЕНКО

Семінарія і мас – медіа, священик і ЗМІ, чи є щось тут спільного? Звичайна людина, католик не знайде багато паралелей і напевно знизить плечима. Натомість ми, семінаристи можемо багато чого сказати.

не відбувалось, і для його організаторів це був незвичайний виступ, бо у такому закладі як Духовна Семінарія, і для такої аудиторії, як майбутні священики, не часто приходиться виступати. Отож, вогонь інтриги для обох сторін палав.

На початку симпозиуму розглянули роль ЗМІ в сучасному світі. Далі йшла мова про ЗМІ, як чинник формування суспільної думки про Церкву, медіальна особа або обличчя Церкви в особі єпископа чи священика. Семінаристи одразу зауважили професіоналізм виступаючих перед ними людей, а також вміння з інтригуючою цікавістю та доступністю викласти матеріал перед слухачами. Дівчата і священик розбивали один за одним міфи, які багато людей мають щодо мас – медіа у галузі евангелізації. О. Микола іронічно висвітлив тему, яка насторожує багатьох, коли вони чують термін: «Церква в інтернеті», і показав перспективи комунікаційної співпраці такої інституції як суспільство, і такого Божого знаряддя, як Церква. Також висвітлив специфіку і принцип дії інтернету. З його конференції можна було зробити висновок, що інтернет це спосіб, яким можна проголошувати Слово Боже, евангелізуючи світ.

У нас відбувається багато симпозиумів, але такої активної участі клериків у них не завжди можна спостерігати. З виступу

Спочатку ми їх боялися. Думали, що все буде нудне, а медіа це щось... Але прикінці все стало по-іншому: ми зрозуміли - мас-медіа це засіб проголошення Христа

Юлі Завадської ми тепер більше знаємо як потрібно спілкуватись з журналістами, і наскільки для нашої Церкви така співпраця корисна. Однією із доповідей Олени Кулигіної були поради, як організувати заходи для преси, з ціллю висвітлення актуального життя і подій Церкви. А Світлана Ярошенко подала наочний і цікавий приклад, як

можна допомогти потребуючому молитвою, за допомогою sms повідомлень.

Конференції дівчат і о. Миколи давали відповіді на багато питань, які цікавили нас як потенційних співпрацівників та посередників Церкви зі ЗМІ.

Також дуже корисною була зустріч організаторів симпозиуму і редакції нашої се-

мінарийної газети «Голос семінарії», де нам дали поради, поділились досвідом і пообіцяли консультаційну допомогу у майбутньому.

І, як завжди, в кінці звучали традиційні подяки та побажання, але саме цього разу їх не можна було назвати банальними, тому що таку рису як щирість, дуже важко приховати, а саме вона фігурувала у підсумку симпозиуму, в якому мали місце коментарі як задоволених (як було видно) зі свого «відрядження» дівчат та священика, так і вдячних посмішок і щирих побажань семінаристів, які з нетерпінням чекатимуть такого приємного візиту медіа у «серце нашої дієцезії».

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ - ЦЕ ЗАСІБ, ЯКИМ ЦЕРКВА ПОВИННА ПОСЛУГОВУВАТИСЯ, ЩОБ ПРОГОВОРИТИ ВСІМ ЛЮДЬМ ІСУСА ХРИСТА

А НАС БУЛО БАГАТО... ТАК ЩО БУЛО КОМУ СЛУХАТИ, А ТИМ БІЛЬШЕ ДЛЯ КОГО РОЗПОВІДАТИ

«Ура! Каникули!» Так семінаристи зустрічають останній день навчання. Це зовсім не означає, що їм набридло семінарійне життя. Навпаки - воно прекрасне і радісне. Просто прийшов час, коли можна трішки відпочити від навчання і набратися нових сил, щоб надалі могли вчитися нести людям Христа. Цьогорічні каникули розпочинаються 24 червня і будуть тривати аж до 21 вересня.

кл. ОЛЕКСАНДР
БУРМІСТРОВ

II КУРС

Нововведення

(ПРАКТИКА У ПАРАФІЯХ)

Зазвичай, каникули семінарриста досить насичені та різноманітні, а особливо це стосується клериків, котрі вже мають сутани. Цього року наші каникули стануть ще цікавішими та більш пізнавальними. Кожен буде мати можливість побувати у якійсь певній парафії рідної дієцезії протягом декількох тижнів. Ця так звана допомога

у душпастирстві або практика є цьогорічним нововведенням, з метою набування семінарстами навичок душпастирської праці, а також для більшого знайомства з парафіями та працею священників рідної дієцезії.

Паломництво до Матері Божої Летичівської

Щороку з 1 по 6 липня з Кам'янець-Подільського і Томашполя вирушає паломництво до Летичева, щоб там поклонитися та віддати шану Богородиці Летичівській, яка є Матір'ю нашої дієцезії. У паломництві беруть участь також семінаристи (для сутанових це вже обов'язок),

які допомагають священникам у його проведенні. Паломництво закінчується урочистою Службою Божою, з участю єпископа, багатьох священників, вірних, і, звичайно ж, семінаристів.

Працюємо на славу Божу

(ПРАКТИКА У СЕМІНАРІЇ)

«Ora et labora», «Молися і працюй», - закликав св. Бенедикт з Нурсії. Не лише молитва, навчання та відпочинок, але й праця, яка гартує дух і тіло людини. Кожен семінаррист впродовж каникул зобов'язаний до 2-тижневої практики у семінарії. Практика базується переважно на фізичній праці, що сприяє тому, щоб навчитися чогось нового та й просто дозволяє ставати більш зрілою людиною. Працюючи, кожен клерик усвідомлює, що робить це все також для себе, адже йому тут жити не один рік, а цілих сім, тому доречним буде народне прислів'я: «Що зробиш, те й ма-

тимеш». До цієї практики можна також додати тижневу практику у Кам'янець-Подільській катедрі, яку обов'язково має відпрацювати кожен сутановий клерик.

Духовний відпочинок

(РЕКОЛЕКЦІЇ, ОАЗИ ТА БАГАТО ІНШОГО)

В першу чергу хотілося б звернути увагу на те, що наші семінаристи щороку організують реколекції для міністрантів, з метою пробудження нових покликаних до священницького та монашого життя, а також щоб кожен з них, входячи у самостійне життя, мав під собою міцний фундамент віри. Цьогорічні реколекції відбудуться у Карпатах, з 7 по 14 липня.

Також наша семінарія майже кожної неділі, про що ми вже згадували у попередніх номерах газети, відвідує Соколівську та Солобковецьку школи-інтернати, а під час каникул проводить для них реколекції, організуючи виїзди у різні куточки нашої

дієцезії і за її межі.

На цьому каникули семінарриста не закінчуються. Він з власної волі у свій вільний час може їхати на різні реколекції та оази, щоб там ще більше пізнавати Бога та Його святу волю.

Домашній відпочинок

(ЧАС ДЛЯ СЕБЕ)

Люди кажуть, що куди б людина не поїхала і не пішла, вона завжди буде пам'ятати, а навіть сумувати за власною домівкою. Тому кожен клерик має змогу під час каникул побути декілька тижнів вдома. Насамперед - щоб відпочити морально та фізично від усіх стресів та навантажень, які спадають на нього протягом цілого року. І, звичайно ж, щоб побачитися з рідними, друзями, знайомими: поспілкуватися, можливо, чимось допомогти їм, поділитися своїми враженнями та спогадами з семінарії. Необхідно також допомогти отцю настоятелю рідної парафії, якщо виникне така потреба. А ще можна з'їздити або піти ку-

дись, на що не було можливості та часу протягом навчального року.

Повернення до семінарії

(новий навчальний рік)

З літніх каникул семінаристи повертаються радісними та повними нового ентузіазму. Знають, що їх чекає нелегкий шлях у несенні щоденних семінарійних обов'язків і навчання. Проте це їх не лякає, адже вони покликані самим Богом, щоб йти і плід принести; щоб вчитися Божої науки, якої неможливо знайти в жодній з книжок, окрім Божого Слова, щоб відкривати там для себе Божі чесноти: віру, надію і любов; щоб могли ними жити, а в майбутньому ділитися набутим досвідом з тими, до кого пошле Господь. Та найголовніша мета, задля якої кожен семінаррист щороку повертається до семінарії, звучить так: продовжувати йти далі дорогою покликання та **«Прагну служити Богові і людям у Тайнстві священства»**.

За нас Ти страждав, за нас був розп'ятий...

кл. ОЛЕКСАНДР
САДОВИЙ

I КУРС

В березні 2009 року відбулася молитва Хресної Дороги в школах-інтернатах у селах Соколівка та Солобківці, що в Ярмолинецькому районі. До цих інтернатів протягом року приїждять клерики 2-го, 3-го, 4-го та 5-го курсів, котрі формують у дітей уявлення про Творця, поширюють їхній кругозір, заохочують до слухняності вихователям.

Крім уроків катехези, клерики допомагають також організувати дозвілля школярів, проводять

Незважаючи на те, що дітям властивий непосидючий характер і їх важко налаштувати на серйозне сприйняття такого заходу, вони досить поважно віднеслися до події Хресної Дороги, яку заради нас пройшов Ісус Христос.

для них різноманітні концертні програми, спортивні ігрища, зокрема, особливою популярністю користується гра у футбол.

До проведення молитви Хресної Дороги значною мірою спричинилися клерики 1-го курсу і кілька парафіянок м. Городка, котрі намагалися допомогти

дітям краще зрозуміти таємницю Христових страждань. Цьому передувало старанне приготування: підбиралися відповідні костюми та сценарій, щоб якнайбільше наблизити дитячі, а також і свої душі до страждаючого Христа, переживаючи Хресну Дорогу разом з дітьми. (закін. на с.36)

Пустіть
дітей
приходити
до Мене...

кл. ОЛЕГ
ЖАРУК
IV КУРС

Неділя – дуже насичений день для групи семінарстів, які відвідують Соколівську і Солобковецьку школи-інтернати. Дві катехези, ігри (серед яких першість належить футболу), багато спілкування, сміху, радості. Один раз в місяць тут відправляється Божа Служба. Ми задоволені, що можемо цим дітям подарувати хоча б трохи часу, щоб на їхніх обличчях засяяли посмішки.

Тришки історії

Все почалося 10 років тому. Група семінарстів вирішила відвідувати Соколівську загальноосвітню школу-інтернат, щоб поділитися з дітьми, котрі там перебувають, теплом своїх сердець і розказати, що Бог про них особливо піклується та що вони – Його улюблені діти. Дирекція школи охоче погодилася на пропозицію семінарстів. І так все почалося... Було важко, але, дивлячись з перспективи часу, можна ствердити: праця попередніх років не була марною, навпаки - принесла свої плоди. До Солобковецької загальноосвітньої школи-інтернату семі-

наристи на запрошення дирекції школи почали приїздити нещодавно – від травня 2008 року. Але не будемо забігати наперед...

Недільний ранок

Дорога до Соколівки з Городка, що знаходиться на трасі Ярмолинці – Кам'янець-Подільський, зовсім недовга – всього лише півгодини їзди. Це зовсім мало, тим паче, коли усвідомлюєш, як тебе чекають! «Слава Ісусу Христу!» - лунає біля ще зачинених дверей семінарійного буса. Це дітлахи, вгледівши з вікна, що до них ідуть «креліки» (так вони нас

називають, бо важко вимовити «клерик»), хоча багатьом вимовити це слово все ж таки вдається), обступивши буса великою юрбою, виносять нас майже на руках. Відразу з'являється радісна думка: «Нас тут чекали!». Ще триває декілька хвилин привітань з усіма: дітлахами, вчителями, працівниками. Ну, а потім - катехеза. Загалом, вона проходить в 6-ти групах, в одній з яких діти готуються до Хрещення та Першого Причастя. Не всі беруть участь в катехезі, бо не хочемо нікого змушувати, дитина вибирає сама. Хоча, у цілому, лише дехто не приходять.

Конкурс «Малюнок на асфальті» в Солобковецькій загальноосвітній школі-інтернаті 10 травня 2009 р.

Після катехези завжди гамірно: футбол або інші ігри, цікаві розмови, жарти... Близько полудня настає найгірший момент – прощання. Звідусіль чути: «Таж не їдьте! Залишіться з нами!». Однак нас чекають ще діти з Солобковець... Тож з надією відповідаємо: «Через тиждень приїдемо!» Діти самі зраджують таємницю тижневого чекання: для них це дуже довго, а недільний ранок, якою б не була погода, завжди радісний: до них ідуть «креліки»!

Вирушаємо далі: Солобківці

Солобковецька загальноосвітня школа-інтернат знаходиться близько 10 км від Соколівки. Їздимо сюди тільки перший рік, однак здається, що вже «...надцятий». «О, дядя Саша приїхав! А чому не приїхав дядя Паша?» (цікаво, але тут вони не можуть зрозуміти слова «клерик», тому, виражаючи свою повагу, звертаються до нас «дядя»). За декілька хвилин надворі та в коридорах настає тиша – йде катехеза, від найменших діток до найстарших. Останнім часом тут також сформувалася група з 5-ти осіб, які активно готуються до Першого Причастя. Ну, а потім... Не встигаєш за всіма: ті просять на футбол, ті на волейбол, ті хочуть просто порозмов-

ляти... Весело, цікаво, навіть важко виїжджати. Хочеться з ними залишитися... назавжди, щоб подарувати краплю любові, якої, можливо, не дали їм рідні батьки. З ними добре, вони ж найменші, вони - мов ангели...

Перспективи на літо

Зустрічаємося з дітками та кож влітку, організовуючи для них відпочинок з Богом. З наближенням канікул все частіше лунають запитання: «А куди ми поїдемо? А мене візьмете?». Для Соколівки це вже шостий відпочинок. Торік ми побували з ними в Карпатах, цього року плануємо відпочивати у с. Федорівка, що неподалік Мурафи; натомість для Солобковець усе буде вперше.

Діти самі зраджують таємницю тижневого чекання: для них це дуже довго, а недільний ранок, якою б не була погода, завжди радісний: до них ідуть «креліки»!

кл. ОЛЕКСАНДР
САДОВИЙ
I КУРС

ЖИТТЄВИЙ ВИБІР

*Нещастя, горе, страх, біда -
Це речі, добре нам знайомі.
Любов же, радість, доброта
У певній мірі теж відомі.*

*Любити – значить, помирати,
Якщо надієшся - живеш,
Любов цю мусиш вибрати
В життя дорозі, де ідеши.*

*Життя – це річ, нам знана
всім,
Воно веде в свої простори.
Не залишає нас ні в чім,
І завжди поруч, і ніколи.*

*Коли в житті цим Бог
присутній,-
Воно здається нам важким.
А що без Бога може бути,
Якщо Він - все, й керує всім?*

*Любити, жити, – це все про-
сто,
Якщо не думаєш про суть, -
Воно буває, що й не знають,
От, просто так собі - жи-
вуть.*

*А Бог займає місце в цій
Житті малесеньку частинку.
Чи радість в нас, чи дні сумні,
Живем з нажитку до нажит-
ку.*

*Бог вибрав нас. Тепер і ми
З любов'ю маєм обирати.
Чи з Богом жити нам, чи ні,
Чи просто так, аби ніяко.*

*Усе це клопоти земні,
Кого турбує те небесне...
А ось якраз таки і ні!
Бо з Богом жити завжди
чудесно.*

«З цим гуртом хоч зараз на край світу!»

2-3-го травня наш семінарійний гурт гастролював у м. Хмільнику, у парафії Пресвятої Трійці, куди прибув на запрошення о. Володимира Кирилюка, випускника нашої Семінарії, а ще - колишнього бас-гітариста вищезгаданого гурту. Своїми враженнями о. Володимир охоче погодився поділитися з «Голосом Семінарії».

к. ЯРОСЛАВ
РОСОЧИНСЬКИЙ

III КУРС

Отче, які Ваші враження після концерту?

Відверто кажучи, це мій перший концерт, коли я не граю в гурті, а дивлюся збоку. Я приємно вра-

жений, хлопці дійсно чудово грають та не перестають чарувати слухачів, як це й було на протязі багатьох попередніх років.

Розкажіть трошки про те, як Ви потрапили до гурту, та про його діяльність у часи Вашого перебування в ньому.

Ще до семінарії я вчився грати на бас-гітарі, а мій перший

виступ у семінарійному гурті відбувся, коли я був на вступному курсі. Тоді ми грали для міністрантів, що приїхали на зустріч. «Справжній» бас-гітарист захворів, а мене попросили його замінити, на що я, звичайно ж, погодився і без жодної репетиції пішов грати. А далі все закрутилось: репетиції, концерти... Вже й не згадаєш усього: дні молоді у Хмельницькому, Кіровоград (з'їзд протестантів), Вінниця, Немирів, Бар, Нетішин, Одеса, Мурафа, Летичів, Тарнув (Польща)... усього й не перелічити. Загалом, наша діяльність мала два напрям-

СЕМІНАРІЙНИЙ МУЗИЧНИЙ ГУРТ

ки. Перший - це концерти так званого «Апостольства покликань», на яких ми розповідали про семінарію. Люди потребували цього, тоді ж іще «Голосу Семінарії» не було (сміється). Іноді людина боїться запитати сам на сам, що ж діється за тими семінарійними мурами? А на таких концертах можна було ставити питання і люди охоче це робили. Часом ці питання видавалися складними (про celibat, наприклад), але Господь завжди провадив. Натомість другим напрямком нашої діяльності були Євангелізаційні концерти, де ми передусім проголошували Христа. Траплялося виступати навіть на площах міст, де нас слухали люди невіруючі та далекі від Бога.

Як ви поєднували навчання в семінарії з таким бурхливим, можна навіть сказати, «зірковим» життям? Це було важко?

Для мене кожен виступ був великою радістю, адже тоді можеш славити Ісуса і проголошувати Добру Новину. З іншого ж боку, через репетиції я дуже часто втрачав свій вільний час. Всі йшли на футбол і мене кликали, а тут треба йти на репетицію... Однак я ніколи через це не шкодував, не шкодую, і, думаю, не буду шкодувати. Скрізь, куди ми приїжджали, панувала атмос-

о. Володимир пригадує молодість...

фера радості, і, що цікаво, не лише серед молоді, яка просто не може жити без сучасної музики, але також серед старших осіб, які багато молилися за нові покликання і в нас, майбутніх священиках, бачили плоди цієї молитви.

Чи зараз хочеться пограти час від часу, як то було колись?

Сьогодні взяв до рук бас-гітару. Це той самий «бас», з яким я об'їхав пів-України і не тільки. Стільки спогадів... Але для мене була і є важливою передусім спільнота тих, з ким я грав. І якби тепер хлопці мені тільки запропонували поїхати десь з ними на концерт, то, кажу щиро: з цим гуртом хоч зараз на край світу!

Вінницька парафія Святого Духа (Вишенька)

ОТРИМАЛА НОВОГО НАСТОЯТЕЛЯ

о. Даріуш Гузяк

Ним став о. Даріуш Гузяк - духовний отець нашої семінарії. О. Даріуш походить з м. Новий Тарг (Польща), що належить Краковській Архідієцезії. Духовним отцем і викладачем теології внутрішнього життя і Катехизму призначений від 23 вересня 2004 року. Від 8 березня 2009 року декретом

єпископа-ординарія Ка-мянець-Подільської дієцезії призначений настоятелем парафії Святого Духа, що в Вінниці (Вишенька). До цього настоятелем був о. Станіслав Кишиковський, який став настоятелем парафії Святого Архангела Михаїла (м. Дунаївці).

Хочу стати

СВЯЩЕНИКОМ!

о. Андрій
СЧАСТЛИВЦЕВ

Перш ніж стати священиком, потрібно відчувати у своєму серці голос Бога, розпізнати своє покликання. Тільки тоді можна відповідати «ТАК», свідомо і добровільно обираючи дорогу до священства. Молода людина, зустрівшись з Господом, завжди намагається запитати: «**Де ТИ живеш?**» (Йн 1,38) Відповідь Господа незмінна: «**Ходи і подивися**». У таких пошуках багато юнаків потрапляє до семінарії. Так 2001 року розпочалася і моя дорога до священства. Здається легкою, але водночас буває тернистою, радісною, але й не без смутку, перемоги часто чергуються з падіннями. Та завдяки Господу і Його благодаті, я сьогодні

В ЖИТТІ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ ПРИХОДИТЬ МОМЕНТ, КОЛИ ПОТРІБНО ЗРОБИТИ ВИБІР. ЛЮДИ ПЕРЕЖИВАЮТЬ ЦЕ ПО-РІЗНОМУ. ІНОДІ ЦЕ СТАЄТЬСЯ РАПТОВО, ЧАСОМ ВНАСЛІДОК ДОВГИХ РОЗДУМІВ І ПЕРЕЖИВАНЬ, АЛЕ ВСЕ Ж ТАКИ ПРИХОДИТЬ МИТЬ, КОЛИ ПОТРІБНО ВИБРАТИ ДОРОГУ, НА ЯКУ КЛИЧЕ ГОСПОДЬ, ТУ, ЯКА ВЕСТИМЕ ДО СПАСІННЯ.

реалізую своє прагнення стати священиком. Бог перший цього захотів – дав мені дар покликання, через молитву допоміг його розпізнати, привів мене до брам семінарії, а, співпрацюючи з Його волею протягом восьми років у семінарії, хочу далі служити Йому у священстві.

Священство є передусім Тайнством, а священик – це той, хто спроможний зречтисся заснування власної сім'ї задля того, щоб Христовою любов'ю любити усіх в душі служіння. Бути священиком – це бути подібним до Ісуса Христа.

В житті кожної людини приходить момент, коли потрібно зробити вибір. Люди переживають це по-різному. Іноді це стається раптово, часом внаслідок довгих роздумів і переживань, але все ж таки приходить мить, коли потрібно вибрати дорогу, на яку кличе Господь, ту, яка вестиме до спасіння. І дуже важ-

НА ЗАПИТАННЯ, ЩО ПОТРІБНО ЗРОБИТИ, ЩОБ СТАТИ СВЯЩЕНИКОМ, МОЖНА ЖАРТОМА ВІДПОВІСТИ: НЕБАГАТО, ВСЬОГО ЛИШЕ 8 РОКІВ НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ДУХОВНІЙ СЕМІНАРІЇ. АЛЕ.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ливо, щоб під час такого вибору хтось товаришував нам духовно, і перш за все - священик. Хочу поділитися тим, що не потрібно боятися відкрити своє покликання, а навпаки - відповідати на голос Бога, не боятися того, що скажуть друзі, вихователі зі школи і т.д.

Найбільшою допомогою у розпізнанні свого покликання є молитва, і не лише з молитовника чи надрукованого тексту, а перш за все молитва серця, своїми словами, адже це розмова з моїм Небесним Отцем. В кожному виборі свого життя людина повинна керуватися Господом, спілкуючись з Ним у молитві.

На нижченаведені запитання, котрі стосуються теми «Хочу бути священиком», відповідає семінарист 0 курсу Городоцької Вищої Духовної Семінарії Святого Духа, Євген Фізер з м. Свалява Закарпатської області.

о. Андрій: Коли ти відчув голос Бога в своєму серці, то, мабуть, розмовляв про це зі своїм настоятелем. Якою була його реакція, коли ти сказав: «Отче настоятелю, я хочу бути священиком?»

кл. Євген Фізер: Отець настоятель, почувши це запитання, не проявив жодної реакції, але через декілька секунд запитав: «Чи твоє рішення остаточне?». Я відповів, що в даний момент відчуваю велике прагнення стати священиком. Для мене це

означало внутрішній голос мого Небесного Отця, на який хочу відповісти ТАК. Решту мого рішення щодо цього довіряю Всемогутньому Богу, який дав мені відчувати дар покликання до священства. Останні два шкільні роки (10-11 класи) мій духовний отець вказував на суть особистої молитви, яка є основою під час вибору цієї дороги.

о. Андрій: І... Наступив той важливий момент, час збирання документів. Якими були твої відчуття?

кл. Євген Фізер: Щоб вступити до вищого навчального закладу, наприклад, інституту чи університету, відомо, які потрібно документи. А які ж потрібно, щоб вступити до Вищої Духовної Семінарії? Навпевно, не зовнішнє тестування, але щось особливе: по-перше - Святе Письмо; по-друге - розарій; по-третє - благословення настоятеля.....:-)))

о. Андрій: Як друзі відреагували на твій вибір «хочу бути священиком»?

кл. Євген Фізер: Реакція друзів, а їх я маю немало, в кожного була різною. Одні сприймали це позитивно і раділи, а інші... Не кожен міг зрозуміти мій вибір. Але радує те, що пам'ятають про мене в своїх молитвах.

о. Андрій: Нарешті прийшов час сказати своїм рідним: я йду в семінарію. Якою була їхня реакція?

кл. Євген Фізер: «Це твій вибір.»

о. Андрій: Після того, як ти здав документи до семінарії, тобі, напевно, сказали, що буде ще так званий вступний екзамен. Це було страшно чи

о. Андрій СЧАСТЛИВЦЕВ І КЛ. ЄВГЕН ФІЗЕР

радісно? Як відбувся твій перший екзамен в семінарії?

кл. Євген Фізер: Звичайно, що передусім було радісно, тому що нарешті здійснилося довгоочікуване прагнення виразити своє «ТАК» Господу, Який подарував мені дар покликання до священства. Але не бракувало також звичайного людського переживання. Найпрекраснішим моментом були слова ректора: «Ми тебе приймаємо в нашу семінарію родину».

о. Андрій: Після прийняття до спільноти семінаристів, за тиждень до навчання, відбулися реколекції, які зазвичай є часом приготування до семінарієвого життя. Якими були твої перші враження?

кл. Євген Фізер: Мої перші семінарієві реколекції відбулися в с. Маниківці, Хмельницької області, котрі провадив о. Станіслав Козьол. Вони тривали 10 днів. Час реколекцій - завжди особливий. Кожен з нас міг ближче з'єднатися з Господом у молитві, Пресвятій Євхаристії, адорації. У вільний час ми грали у футбол, знайомилися ближче один з одним.

о. Андрій: Розкажи про свій перший день в семінарії. Як ти його прожив, перебуваю-

чи далеко від дому, батьків та друзів?

кл. Євген Фізер: 22 вересня я переступив поріг семінарії і розпочалося моє семінарієве життя. Цей день буде в моєму житті завжди особливий: залишаючи дім, батьків, друзів, а вибираючи Господа, я увійшов до іншої, нової спільноти, де не було двох чи трьох осіб, а до 50 і всі різні. Все здавалось чужим, часом хотілося увійти до каплиці і заплакати, а водночас шукати підтримки в Господа, Який мене сюди привів. Цікавим було знайомство зі старшими семінаристами, а найцікавішими були уроки. Для мене незабутнім був перший студіум (3,5 години), це час після обіду, призначений для особистого навчання.

З перспективи одного року навчання в семінарії, хочу сказати, що варто відповісти Богові «ТАК», зрікаючись самого себе і пропозицій цього світу, ідучи слідом за Ним, щоб стати знаряддям в Його руках.

Заохочуємо ВСІХ, хто прочитав цю статтю, молитися про нові покликання до священства, щоб не бракувало на Божій ниві добрих пастирів.

Для юнаків, котрі ще не відкрили свого покликання або вагаються його відкрити:

ВАРТО СТАТИ СВЯЩЕНИКОМ!!!

(продовження, початок с.29)
Незважаючи на те, що дітям властивий непосидючий характер і їх важко налаштувати на серйозне сприйняття такого заходу, вони досить поважно віднеслися до подій Хресної Дороги, яку заради нас пройшов Ісус Христос.

Про це переконливо свідчили репліки, які можна було почути серед дітей: "На цьому місці мав бути я", чи "Це, мабуть, боляче!"

Недарма Господь казав: "Будьте, як діти," - бо вони сприймають все так, як воно є, і вірять

у все, що їм кажеш чи показуєш. Тому такою відповідальною є ця місія для тих, хто її проводить: місія несення дітям Христа...

Вдивляючись у дитячі обличчя, можна було помітити глибоке переживання, яке, мабуть, залишиться надовго, адже ці діти нечасто мають можливість таких зустрічей з Ісусом. А як ми переживаємо зустріч з Ісусом на Хресній Дорозі? Часто бракує навіть часу або бажання, щоб прийти до храму на цю молитву...

Свячення пресвітерату і дияконату

Кам'янець-Подільський

23.05.2009

Кандидати до дияконату

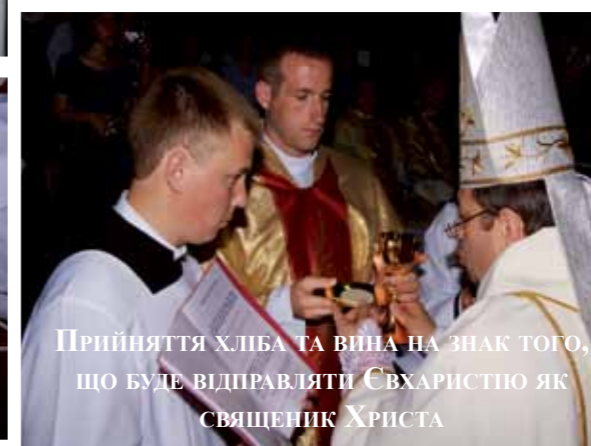
Одягнення в дияконську шату - дальматіку

Кандидати до священства

Господи, благослови цих вибраних...

Прийняття хліба та вина на знак того, що буде відправляти Євхаристію як священник Христа

Покладення рук на кандидата до дияконату

Намащення святим єлеєм

ІДІТЬ ЖЕ ПО ВСЬОМУ СВІТУ ТА ПРОПОВІДУЙТЕ ЄВАНГЕЛІЮ ВСЬОМУ ТВОРИННЮ
Мк 16,15

Прийняття Євангелія на знак того, що буде її проголошувати як диякон

Неопресвітери та диякони з єпископом - ординарієм Кам'янець-Подільської дієцезії Леоном Дубравським 23 червня 2009 року

ЖНИВА ВЕЛИКІ, А РОБІТНИКІВ МАЛО, ПРОСІТЬ ОТЖЕ ГОСПОДАРЯ ЖНИВ, ЩОБ ПОСЛАВ РОБІТНИКІВ НА СВОЇ ЖНИВА (Лк 10,2)

Прийняття духовного одягу - сутани

Запрошуємо на Міністрантську Зустріч 13 - 15 листопада 2009 року

Документи потрібно особисто передати до 30 червня 2009 року в ректорат семінарії в Городку.

7 липня 2009 року о 10.00 у будинку семінарії в Городку відбудеться вступний екзамен (усний і письмовий) з Катехизму та життя Церкви.

11 вересня 2009 року о 10.00 - другий термін вступних екзаменів

ВІД КАНДИДАТІВ ВИМАГАЄТЬСЯ ДО СВЯЩЕНСТВА:

Передусім щира воля та чистий намір служити Богові та людям у священстві, а також наступні документи:

1. Заява
2. Автобіографія, написана власноруч
3. Свідоцтво про Хрещення та Миропомазання
4. Свідоцтво про церковний шлюб батьків
5. Характеристика настоятеля парафії та катехитів
6. Свідоцтво про катехизацію
7. Атестат про середню освіту, а також документ про проходження державної атестації до вищих навчальних закладів
8. Медичне свідоцтво форма № 286
9. Військовий квиток або посвідчення прописки
10. 3 паспортні фотографії та 2 менші (3x4)

Свячення на диякона та священника

**МУСИТЕ ВІД СЕБЕ ВИМАГАТИ, НАВІТЬ
ЯКЩО ІНШІ ВІД ВАС НЕ ВИМАГАЮТЬ**

Йоан Павло ІІ